

CENJENE BRALKE IN SPOŠTOVANI BRALCI GLASILA KANADSKIH SLOVENCEV

Leander Škof

Kot človek brez izkušenj v uredništvu - in ki misli v angleščini, ko piše v slovenščini - sem se težko odločil sprejeti odgovorno mesto uredništva Glasila, zlasti ker je mnogo bolj sposobnih v naši skupnosti, ki bi lahko to vlogo prevzeli. Moje poslovno pisanje v zadnjih desetletjih je bilo v glavnem v angleščini in omejeno raziskovalnim razpravam tržišča in delno pisanja govorov v zadevah tržišča in potrošništva (*marketing*) za predsednike in podpredsednike mojih delodajalcev. Pogosto sem tudi pripravljaval, seveda v angleščini, ekonomske analize o preteklosti in bodočnosti. Leta 1991, ob začetku boja za samostojnost Slovenije, me je sedanji Častni Generalni Konzul, g. Jože Slobodnik, imenoval za direktorja Slovenskega Informacijskega Centra, kjer smo uspeli kot složna slovenska skupnost prepričati kanadske politike, tako da je bila Kanada prva izven-evropska država, ki je priznala samostojno Republiko Slovenijo.

Pod prijateljskimi pritiski Florjana Markuna, dr. Toneta Kačnika in Franka Brenceta sem se končno vdal v nevarno usodo uredništva Glasila, dokler se ne najde bolj sposoben prostovoljec ali prostovoljka. Zavedajoč se svojih pomanjkljivosti v tem področju vas prosim za razumevanje. Vsekakor pa bom skušal slediti uredniški smernici, objavljeni v prvi letošnji številki Glasila Kanadskih Slovencev, stran 4.

KROVNA SLIKA

Slika kaže Slovenski spominski križ pred cerkvijo kanadskih mučencev v Midlandu, Ontario. Bližamo se prazniku vseh svetih, ko se spominjamo pokojnih.

GLASILO

Ustanovljeno — Established in 1996
www.vsko.com

GLASILO KANADSKIH SLOVENCEV
Izdaja — Published by
Vseslovenski Kulturni Odbor
All Slovenian Cultural Committee
770 Browns Line, Toronto, ON
M8W 3W2, Canada

President Florjan Markun
Tel: 905-277-8358
E-mail: mfm67@aol.com

Urednik: Leander Škof
Tehnični sourednik: Frank Brence
Sodelavke:
Anica Resnik, Milena Soršak, Tjaša Škof

Letna naročnina
Kanada: \$25.00, ZDA: \$30.00 US, Evropa: \$40.00
US, Drugod: \$60.00 US

Address your comments to: Frank Brence
94 Glenthorne Drive, Toronto ON M1C 3X5
Tel: 416-281-6794 Fax: 416-281-4287
E-mail: fbrence@aol.com

Iz vsebine

3. 11. september - uvodna misel
4. Naše življenje
5. Poslovilna proslava v Ottawi, Moji Vtisi
6. Romanje v Midland
7. Komemoracija v Midlandu, Malo za hec
8. Sprava, proces osvobajanja... konec
11. Praznovanje zlate poroke pri Jakličevih
12. Pristrčno slovo veleposlanika...
13. Veronika, Krek Slovenian Credit Union
15. 150-Letnica Mohorjeve družbe
16. Celjska Proslava 150-letnice Mohorjeve
Ob jubileju Mohorjeve
17. Vokalni zbor PLAMEN
18. Družina Eda in Marjane Žagar
19. Duhovna Misel
20. Nova Imenovanja
21. Radio Glas Kanadskih Slovencev
22. Pisma o NATO in Slovenija
27. V Primožu Svetovnega Slovenskega...
28. Predavanje o Claudu Simon...
30. Peti Svet- Ali Ovce Marka Polo (3. del)
34. How to blow out 100 candles
37. Veneti - Korenine Slovenskega Naroda
38. Veneti - First builders of European...
40. Volunteering is good for you
41. Mama Kavčič... a spoken eulogy...

11. SEPTEMBER 2001

je to resničen začetek in usmerjenost tretjega tisočletja?

Uvodna misel - Leander Škof - Urednik

Po svetopisemskem poročilu je bil Kristus rojen koncem leta 1 AD (Anno Domini), kar tudi predstavlja začetek našega štetja. Dva tisoč let kasneje, to je koncem decembra leta 2000, se je končalo drugo tisočletje. Kronološki začetek novega tisočletja je bil 1. januar, 2001. Pričakovali smo, da bo nam vsem tretje tisočletje prineslo mir in ekonomsko blaginjo, ki naj bi skupaj z napredki v medicini izboljšalo življenjski standard vseh narodov.

Vendar že prva polovica leta v novem tisočletju nam je prinesla globalne ekonomske probleme, ki so sto-tisočem prinesli nepričakovano masovno brezposelnost in milijonom investorjem rekordne izgube na svetovnih borzah. Sledili so tragični dogodki 11. septembra, ki so dodatno spremenili naše zaupanje v varno, zdravo in srečno bodočnost.

Tudi obrambni sistem, ki ga je predlagal ameriškemu senatu predsednik George W. Bush, ne bi mogel preprečiti katastrofalnega terorističnega napada na New York in Washington. Pod psevdo-religiozno krinko so fanatični teroristi v minutah povzročili neprecenljivo materialno škodo in smrt tisočih nedolžnih žrtev - dvakrat več, kot kamikaze napad na Pearl Harbor 7. decembra 1941.

To grozansko uničenje je za nekaj dni popolnoma ustavilo borze in ves letalski promet v ZDA in s tem prisililo več letalskih podjetij v stečaj, poslabšalo zaupanje potrošnikov in tako vrglo ne samo severno Ameriko, ampak tudi

večino drugih držav v gospodarsko recesijo. Če se ta recesija ne ustavi pravočasno, se lahko razvije v globalno ekonomsko depresijo, kot je svet še ni videl.

Enajstemu septembru so v oktobru sledili pisemski napadi bio-teroristov z antraksom, predvsem namenjenim ameriškim politikom in medijskim osebnostim. Istočasno so okužili tudi mnogo drugih žrtev (zlasti poštnih uslužbencev) in tako povzročili strah in paniko ne samo med prebivalci severne Amerike ampak tudi ostalih kontinentov. Verjetno bodo ti napadi drastično spremenili - morda celo ukinili - naš poštni sistem.

Upajmo, da bodo kmalu našli vse krivce, jih postavili pred sodišče, jih pravično sodili in primerno kaznovali. S preneglimi maščevalnimi napadi bodo trpele predvsem nedolžne žrtve predvsem, ker še ni dokazano, kdo so glavni krivci, in ni znano, kje se skrivajo. Tudi Bushevo organiziranje mednarodne anti-teroristične koalicije bo uspelo šele po spravi med Izraelom in Palestino, ker drugače ne bodo dobili zaželeno podpore od držav z muslimanskimi in arabskimi prebivalci. Sprave pa ni lahko doseči, saj nam to pričajo naše lastne izkušnje v Sloveniji.

Je to konec mednarodnega *prava in zakona (law and order)* 'novega veka', kot smo ga do sedaj poznali, in začetek 'dobe globalnega terorizma'? Ali je to samo začasna paranoja, ali pa dolgotrajna panika, ki bo za vedno spremenila naše zaupanje v bodočnost?

NAŠE ŽIVLJENJE

Anica Resnik

...prehaja iz vročega, suhega poletja v jesenske dni. V septembru je težko pričakovano deževje oživelu posušene travnike in ovenelo listje po drevju.

Po delavskem prazniku 2. septembra so se odprla šolska vrata in počitnic je bilo konec. Pri nas se začne čas formalnih srečanj ob nedeljah pri sv. mašah, sestankih in banketih, celo pri ženitvah in velikih slavnostih.

2. septembra je slovensko lovsko društvo v Allistonu priredilo letni Oktoberfest na svoji pristavi.

9. septembra smo romali v Midland k vsakoletni komemoraciji pri slovenskem križu in pobožnostim v cerkvi kanadskih mučencev. Letos nas je spremljal ljubljanski pomožni škof Andrej Glavan.

16. septembra je župnija Brezmadežne v Torontu slavila štiridesetletnico obstoja. Škof Andrej je maševal ob asistenci župnika Ivana Plazarja in novega kaplana Romana Travarja. Leta 1958, z idejo za novo župnijo in cerkev v zahodnem delu Toronta, je dr. Jakob Kolarič zbral malo skupino pionirjev, ki so začeli z organizacijo nove župnije in gradnjo nove cerkve. Leta 1960 je torontski nadškof, kardinal James C. McGuigan uradno ustanovil župnijo Brezmadežne s čudodelno svetinjo. Prva sveta maša v novi cerkvi je bila 28. maja, 1961, ki jo je daroval župnik Janez Kopač, Franc Sodja pa je bil prvi kaplan. Gospod Ivan Plazar vodi župnijo od upokojitve gospoda Kopača leta 1988.

Pri župnijskem pastoralnem in socialnem delu so v veliko pomoč župnijski pastoralni svet, Katoliška ženska liga, Misijonski krožek, Molitvena ura, župnijski pevski zbor, župnijski skavti in skavtinje, Slovenska šola s tečajem za slovenščino kot drugi jezik; mladinski zbor Novi rod, folklorna in igralska skupina pa vzgajajo mladi rod za zdravo krščansko življenje v zavesti,

da so člani slovenske skupnosti v velikem mednarodnem torontskem mozaiku.

20. septembra smo se na slovenskem konzulatu v Torontu poslovili od dosedanjega veleposlanika RS dr. Boža Cerarja. V svojem času si je nabral mnogo prijateljev. Ohranili si ga bomo v prijaznem spominu.

23. in 24. septembra so torontski Slovenci romali z avtobusom v Baragovo deželo, v L'Anse, država Michigan, USA. Spremljal jih je škof Glavan.

Nedelja 30. septembra je vstala v zlato soncu nad novim poslopjem Krekove slovenske kreditne zveze na 747 Browns Line v Torontu. Ob polenajstih se je velika množica članov in prijateljev zbrala ob hiši na cerkvenem parkirišču, da prisostvuje slavnostnemu obredu rezanja traku, govorom in čestitkam. Sedanja predsednica Marija Zajc McDonald je vodila program. Navzoči so bili prvi ustanovni člani, nekateri upravni odborniki, odbornika mesta Toronta Jean Augustine in Jože Mihevc ml., odbornica centralne Kreditne zveze (Ontario) Dorothy Watson, predsednica kanadsko-slovenske parlamentarne skupine Irene Jones, častni konzul Jože Slobodnik in predsednik Vse-Slovenskega Kulturnega Odbora Florjan Markun. Poslušali smo čestitke k vidnemu napredku prvega slovenskega denarnega zavoda v Torontu, ki je po ideji J. E. Kreka medsebojna članska pomoč. G. Tone Zrnc je po nasvetu, da si poleg gospodarske varnosti nabiramo po dobrih delih še kapital v nebesih, uradno blagoslovil poslopje. Sledil je ogled novih prostorov in pogovor ob polni mizi dobrot.

Na Zahvalno nedeljo se zadnjikrat v sezoni zbere domača družba na Slovenskem letovišču. Po maši in kosilu, po tradicionalni vinski trgatvi se jesenska zabava nadaljuje ob zvokih Murskega Vala...

Z letošnjim poletjem so končali tozemske potovanja in se našli pred nebeškimi vrati sledeči naši prijatelji in znanci:

Alenka Markež, doma iz Jesenic; Janez Kušar, Škofjeločan, zvesti in delovni župljan pri Mariji Pomagaj, mašni bralec, voditelj misijonskih tombol, prodajalec Mohorjevih knjig itd.; John Kolenko, prekmurski rojak; in Aleš Likozar iz gorenjskih Cerkelj. Sprejmi jih Gospod v svoja večna bivališča.

POSLOVILNA PROSLAVA V OTTAWI OB SLOVESU DR. BOŽA CERARJA

Ivan Dolenc VSKO spletna stran

Slovenskega veleposlanika in goste je v četrtek, 27. septembra ceremonijalno gostil v dvorani poslopja Lester B. Pearsona vodja kanadskega senata Dan Hays, ki je to storil tudi v imenu kanadskega ministra za zunanje zadeve. Iz njegovih rok je dr. Cerar sprejel kanadsko državno priznanje za svoje med-državniške zasluge v obliki medalje. Med številnimi visokimi gosti iz federalnih uradov je bil navzoč vodja kanadskega parlamenta Peter Miliken, tuja diplomatska predstavništva so zastopali ambasadorji Poljske, Češke in Hrvaške; tam je bila tudi častna konzulka RS za kanadske atlantske province, Ginette Gagne, skupaj z vrsto drugih osebnosti iz kanadskega gospodarskega in kulturnega sektorja. Na spisku povabljenec sta bila tudi dva kanadska Slovenca, podjetnik Jože Kastelic in predsednik VSKO Florjan Markun, oba iz Toronta.

POZABLJENIM

Simon Gregorčič

Vseh mrtvih dan!

Na tisto tiho domovanje, kjer mnogi spe
nevzdramno spanje,
Kjer kmalu, kmalu dom bo moj
in — tvoj.

MOJI VTISI

+Andrej Glavan, pomožni škof

+ Andrej Glavan

S Kanado in sploh z ameriško celino sem se sedaj srečal prvič. Kanada je dežela presenečenj in silne razlikosti. Razdalje, podobne razlike, narodnostna pestrost, ko srečuješ vse narode sveta. Silen vtis naredijo najmodernejše visoke stolpnice in nebotičniki, gosta mreža novih avtocest, lepi domovi in pravcate vile, na drugi strani pa srečaš 100 km proč tako imenovane menonite, ki skušajo ustaviti čas in zgodovino tam nekje pred 150 leti in živijo brez elektrike, TV in brez vsega tega, kar bogati in tudi siromaši modernega človeka.

Preseneča pa zlasti plemenitost naših slovenskih ljudi. Vidi se, da je naše rojake oplemenitilo veliko trpljenje, bodisi križ pregnanstva in tvegane začetka v novi domovini, bodisi pozneje teža ekonomske emigracije.

Preseneča tudi vernost in bogato župnijsko življenje v slovenskih župnijah. Lepe in lepo vzdrževane cerkve, lepa župnišča in drugi domovi, pevski zbori, društva in slovenske šole, kulturno delovanje, kar smo pobliže spoznali zlasti ob praznovanju 40-letnice, danes največje, župnije Marije Brezmadežne.

Preseneča tudi slovenska pridnost in iznajdljivost, ki je mnogim Slovincem omogočila, da so se gospodarsko uveljavili in so danes ponosni na svoje uspehe, ne da bi jih bogastvo zaslužilo, ampak jim omogoča, da ga uporabljajo tudi v socialne in dobrodne namene.

Nič pa ne preseneča tudi delna politična razdeljenost ter raznolikost tudi v nekaterih drugih interesih, sicer bi ne bili več Slovenci.

ROMANJE V MIDLAND

Anica Resnik

V nedeljo 9. septembra smo spet romali k cerkvi kanadskih mučencev in slovenskemu spominskemu križu. Naše triinpetdeseto srečanje je potekalo v molitvi, pokori in premišljevanju.

V letu 1949 je mala skupina Slovencev iz taborišča Spittal ob prvem letu obveznega dela v novi deželi Kanadi prvič romala na ta kraj v zahvalo za življenje, v spomin dvanajst tisoč domobrancev in drugih žrtev komunizma na slovenski zemlji. Lojze Riglar in pokojni Stanko Lamovšek, ki sta takrat še delala na kmetiji, sta dva izmed prvih romarjev.

Svetišče kanadskih mučencev, francoskih jezuitov, ki so v prvi polovici sedemnajstega stoletja širili katoliško vero iz teh krajev po Kanadi, praznuje letos petinsedemdesetletnico, odkar so se odprla vrata romarjem, ki vsako leto obiskujejo ta kraj ob zalivu Georgian Bay na južni strani Huronskega jezera.

Od maja do oktobra letos bo enaindvajset narodnih skupin, ki jim je Kanada postala nova domovina, obiskalo ta kraj in v lastnem jeziku častilo Boga. Po hribu za cerkvijo štirinajst kapelic spremlja romarje ob molitvi križevega pota. Na široko odprti ravnini spet narodnostne kapelice in sveta znamenja spominjajo na trpljenje njihovih mučencev in slavo božjo.

Letošnje romanje je vodil ljubljanski pomožni škof Andrej Glavan. Pri slovenskem križu je v kratkem nagovoru pokazal na žrtve domobrancev in slovenskih mučencev. *Ob desetletnici slovenske države se jim zahvaljujemo za njihov dar življenja domovini. Zahvala tudi vsem onim, ki so v skrbi za življenje zapustili dom, prenašali breme brezdomstva in v tujini ostali zvesti narodu, veri in kulturi.*

Lojze Jaklič in Tone Štih sta s polaganjem venca pod križem počastila spomin pokojnih. Lojze Rigler je pozdravil zbrane in se zahvalil g. škofu za modre besede. Program komemoracije

je vodil Ciril Pleško. Po recitaciji odlomkov iz Črne maše (Anica Resnik) je moški zbor Naceta Križmana zapel nekaj domoljubnih pesmi in skupaj z ljudstvom domobranksko *Oče, mati, bratje in sestre.*

Franc Dejak, rešenec iz Kočevskega Roga, je v spominskem govoru terjal od nove slovenske države, da vrne pravico do imena pobitih domobrancev, prizna krivdo komunistične revolucije in očisti slovensko zemljo ruševin petdesetletnega enoumja.

Ciril Pleško je vodil molitve križevega pota. Pesem in molitev sta objemali znamenja Jezusovega trpljenja. Popoldne ob eni uri se je prostorna cerkev napolnila za sveto mašo. Iz vseh bližnjih in daljnih krajev so prišli romarji, starejši in mlajši, največ iz Toronta. Vse veže pobožna misel, spomin davnega trpljenja našega ljudstva in prošnja za srečnejše čase v mladi slovenski državi.

Škof Andrej je mašno pridigo navezal na nedeljski evangelij o trpljenju in božjem usmiljenju. Župnika slovenskih torontskih župnij Tine Batič in Ivan Plazar ter kaplan Roman Travar so somašovali s škofom. Pri delitvi sv. obhajila je pomagal še g. Franc Turk. Mogočno ljudsko petje pri maši in posebno pri lavretanskih litanijah Matere božje nas vedno spominja božjih poti Brezje, Sv. Gora, Ptujaska gora, kjer pobožno zaživi slovenska duša in se sproščena dvigne v slavospev Mariji in Njenemu Sinu.

... Na slovenski zemlji raste nov rod iz ubitih življenj domobrancev in pričevalcev vere, rod, ki danes roma v tisočih k Mariji na Brezje in Njenim cerkvam po vsej naši zemlji, ki živi za novo, bolj krščansko Slovenijo... Bolečina je prešla in mir je pod zemljo, ostal je svet spomin. Iz nebes prihaja Luč... Skozi meglo zemskih zmešnjav, v strahu in nemira sveti na pot k večnemu snidenju pri Bogu. Podajmo si roke za to skupno pot!...

KOMEMORACIJA V MIDLANDU

Peter Urbanc

Kot že skozi desetletja se je velika množica, saj 500 oseb, zbrala 9. septembra 2001 ob spominskem križu vseh žrtev revolucije, domobrancev. Podpredsednik Tabora g. Lojze Rigler je pozdravil goste in še posebej gosta iz Slovenije ljubljanskega pomožnega škofa, g. Andreja Glavana. Škof, to pot prvič z nami v Kanadi, je prvi spregovoril o težki usodi mučenih in pobitih. Poudaril je odpuščanje, ki pa ne sme in ne more obsegati pozabo naše največje tragedije. Menil je, da bo bodoča zgodovina o naši največji tragediji, o naših padlih, verjetno precej drugačna, kot so jo pisali do sedaj.

Rešenec iz Roga, iz jame imenovane Macesnava Gorica, g. France Dejak, sedaj iz Clevelanda, je imel glavni govor. Pretresljivo je omenil grozne ure v Kočevskkem Rogu, ko so nage in pretepe ne prignali kot živino v zakol in kjer so se potem izživljali nad domobranci. Prepričan je, da bo ta velik zločin v celoti dokazan in obsojen. Prišel bo čas, ko se vsem nam živim in pobitim mučnikom dokončno

zadoščeno. Šele takrat bomo lahko rekli: *Slovenija, pomirjena si in svobodna.*

Program je obsegal polaganje venca, recitacije iz Črne maše, nekaj pesmi moških zborov obeh župnij. To pomembno prireditev je zaključila lepa pesem domobrancev *Oče, mati, bratje in sestre.*

RESNIČNA ANEKDOTA

Miro Koršič

Stara Ljubljana. Temnilo se je, blizu čevljarskega mosta sem prečkal cesto. Proti meni je prihajala oseba, ki je izgledala kot kakšen "klošar", ampak kar spodobno oblečen. Res da ni bil počesan, ampak čeden se mi je pa zdel. V momentu, ko je bil skoraj zraven mene sem zaslišal hripov glas: "Gospod, ali imate kakšen tolar?". Pogledal sem ga v obraz, zdel se mi je izmučen in od sonca porjavel, in odgovoril sem v angleščini: "I don't speak slovenian", on pa nazaj ravno tako v tekoči angleščini: "Sir, can you spare some change?" Kar presenečen sem bil z njegovim odgovorom, ki je zvenel ravno tako kot nekje v centru Toronta. Segel sem v žep, poiskal 5 kanadskih dolarjev in sem mu jih dal. Lepo se je zahvalil in odšel na drugo stran ceste. Obrnil sem se za njim in nato pogledal v nebo, bilo je oblačno, toda v daljavi se je iskrla majhna zvezdica.

Ljubezen pa taka!

Mož: "Kaj naj ti jutri za rojstni dan podarim?"
– Žena (sramežljivo): "Oh, saj ni nič treba."
Mož: "No, saj sem tudi jaz tako mislil."

Čas, ki ga uporabljajo na seji za kako točko, je obratno sorazmeren z vsoto, ki je v tej točki zahtevana.

Zaupanje je največji dar, ki ga more kdo komu dati.
(Konfucij)

4. Sprava kot notranja osvoboditev

Dr. Anton Jamnik

Čut za pravičnost in želja po spravi nas spontano navajata k uporabi sile, s katero bi radi poravnali krivico, povrnili enako z enakim in našli zadoščenje za prizadejano žalitev. Zločin je pač treba kaznovati. Razžaljena č a s t z a h t e v a zadoščenje, ki ga sprejme, če je žaljivec prisiljen na kolena. Zdi se, da je mogoče samo z nasilno kaznijo zadostiti za nasilen zločin. Če sem užaljen, se moja jeza ne umiri prej, preden hudobnež ne dobi, kar menim, da zasluži. Toda dejstvo je, da tudi potem ne najdem miru, ko je prejel svojo kazen.

Izkušnje kažejo, da vztrajanje pri sovraštvu in odklanjanje odpuščanja človeka maliči in ga lahko polagoma popolnoma razosebi. Naravni čut pravi, da človeka, ki vztrajno zavrača odpuščanje, ni mogoče spoštovati. Hkrati nas življenje uči, da odpuščanje deluje zdravilno tako na krivčnika kot na prizadetega.

Največja škoda, ki mi jo žalitev more povzročiti, je okrnitev moje svobode, da bi bil to kar sem. Ta škoda je pogosto večja od žalitve same. Človekova notranjost se naprej nehote obvladujeta jeza in zamera, ki kot duhovni strup prežemata vse človekovo bitje in nezavedno določata njegovo življenje. Postajam razdražljiv, žaljiv, celo hudoben, nemočno se prepuščam notranjim vzgibom. Ko sovražim hudobneže, ki so mi povzročili zlo, jim ravno v tem sovraštvu omogočam, da so gospodarji in zapovedovalci

nad mojim življenjem. Njihovo življenje postane dominantna sila, ki obvladuje vse moje življenje. Človek, ki sovraži je suženj svojega sovražnika, je od njega odvisen in popolnoma določa vse njegovo ravnanje, odločanje, ustvarjanje, odzivanje itd. Zločinec je tako ukazovalec nad mojim življenjem.

Treba je živeti s tistim, kar se je zgodilo v preteklosti. Kdo more od Judov zahtevati, da bi pozabili na holokavst? Ali morejo taboriščniki pozabiti koncentracijska taborišča? Kdo more zahtevati, da bi pozabili Kočevski Rog ali pa Teharje in mnoga druga grobišča?

Čim globlja je rana ali žalitev, tem močnejši je obvladujoči vpliv posledic, ki človeku jemlje svobodo, samospoštovanje in notranji mir. Resnična tragika greha in zločina je v tem, da spremenita tudi žrtev, ki še morda ni sposobna osvoboditi sovraštva. Rane, ki so zadane srcu, spominu in duši, so še same na sebi nekakšen duhovni rak, ki razjeda življenje žrtve in jo dela takšno, kakršna sploh noče biti. Sv.Pavel opisuje takšno stanje, ko pravi: 'Saj ne razumem niti tega, kar delam: ne delam namreč tega, kar hočem, temveč počenjam to, kar sovražim... Jaz nesrečnež! Kdo me bo rešil tega telesa, ki je zapisano smrti.'

Če bi bil človek tako prepuščen sam sebi, bi gotovo z vračanjem enakega z enakim slej ko prej uničil tudi samega sebe. Kajti tudi potem, ko je zločinec kaznovan, ostaja med nami prekletstvo spomina, ki povzroča najbolj negativna čustva. Duhovni rak v ranjenem srcu se ne pozdravi. Kaj je potem s človekom, ki je doživel hudo krivico in bil žrtev, ali pomni, da mora biti sedaj še celo življenje nesrečen, da ostaja neke vrste suženj tistega, ki mu je storil nasilje.

Zaradi neke splošne, naravne človekove zahteve po maščevanju in povračilu se nam ljubeče Božje usmiljenje zdi kar nenaravno, celo nepravično in nerazumno. Toda prav glede nas vse to, je bilo učlovečenje Boga, po človeško rečeno, edina pot, da obvaruje človeštvo pred samouničenjem. Temeljno načelo je bila ljubezen. Jezusova ljubezen gre do konca in prav to pomni neke vrste ozdravljenje človeštva. Zaradi greha je Jezus umrl na križu, toda s tem ni umrla njegove Ljubezen do človeka. Jezus ni tajil zla, saj je bil tudi sam skušan, toda vzel mu je moč, da zapoveduje in vlada nad življenjem ljudi. Milost in odpuščanje sta edina pot, po kateri se konča rakasto širjenje greha in nasilja. Zlomljen je začaran krog, ki bi se sicer vedno bolj širil. Omogočen je nov začetek.

Ko govorimo o spravi kot notranji osvoboditvi v odnosu do drugega, pa je prav tako pomembno tudi odpuščanje sebi ali samoodpuščanje. Mnogi ljudje ne morejo drugim odpustiti, ker najprej sami sebi ne odpustijo, da so na ta ali oni način omogočili ali dopustili krivico. Kar naprej se oklepajo misli, da se jim to ne bi smelo goditi. Kar pogosta je takšna jeza do sebe, češ, kako da nisem krivice preprečil. Krivica je namreč tudi žalitev neke narcistične podobe, ki jo ima užaljeni o sebi.

In prav zato odpuščajoči jaz stoji pred nalogo, da najprej sprejme svoj jaz z vsemi njegovimi mejami in ranljivostjo. Odpuščanje mu lahko pomaga do bolj realistične podobe o sebi. Je možnost, da pogleda v oči resnici o sebi in se sooči s svojimi agresivnimi čustvi, s svojimi večkrat pretiranimi pričakovanji in s svojo preteklostjo. Odpuščanje je tista oblika ljubezni, ki se trudi drugega sprejemati takšnega, kakršen je. Človeku, ki mi je storil krivico prihajam naproti z nekim razumevanjem in vživetjem, ki izhaja iz zavesti lastnih destruktivnih vzgibov. Medsebojno sprejemanje izhaja iz sposobnosti, da vsakdo sprejme samega sebe, z vso notranjo ranjenostjo, odgovornostjo in pripravljenostjo soočiti se z realnostjo bivanja. Oba morata

uvideti, kako resno ju je krivica medsebojno oddaljila.

Če sem sposoben sprejeti nezasluženo ljubezen drugega, ki sem mu storil krivico, se jasno zavem svojih lastnih pomanjkljivosti in meja ter svoje odvisnosti od ljubezni odpuščajočega. Medsebojno priznanje in sprejemanje more storjeno krivico spremeniti in napraviti za trden temelj obnovljenih odnosov. Odpuščanje pomeni težavno duševno delo, ki zahteva veliko časa in energije. V sebi skriva tudi tveganje in zato zahteva pogum.

5. Sprava kot klic k spreobrnjenju

Vera v Jezusa pomeni spreobrnjenje od poti, ki se nam zdi naravna in normalna, k njegovi poti, ki je pot odpuščanja. Poudarili smo že, da odpuščanje ni stvar pozabljanja ali zapiranja oči pred krivico. Pozabljanje lahko pomeni, da ignoriramo nepredstavljive bolečine in rane, ki jih ljudje morejo drug drugemu povzročiti. Nasprotno pa nam spominjanje lahko pomaga rasti in ostriti čut za druge. Rana ali žalitev, ki jo preoblikuje ljubezen, more postati izvir usmiljenja in nagib za spravo. Odločitev za Jezusa, resnično spreobrnjenje, to pomeni začetek nove poti, ne pa morda beg pred resnico in prisiljeno pozabljanje dejstev, ki so se zgodila.

Ko drugemu odpustim, sprejemem v svoje življenje velikodušno Božjo ponudbo univerzalnega odpuščanja. Ko človek odpušča je na poseben način podoben Bogu, v dejanju odpuščanja človek neke vrste pobožanstvenja. Če je namreč motiti se človeško, je odpuščati Božje, božansko. Gledano samo takole po človeško se utegne Jezusova pot zdeti kdaj nesmiselna, nerazumna ali celo nepravična, a je vendarle edini način, kako zdrobiti razdiralni, začarani krog, ki iz žrtve napravlja novega zločinca. Samo kolikor se spreobrnemo in stopimo na Gospodovo pot, bomo mogli zares odpuščati. Naše odpuščanje drugemu ni mišljeno kot pogoj, s katerim bi si šele zaslužili Božje odpuščanje, ampak je bolj njegovo spremljajoče dejanje.

Možnost, ki nam jo daje Bog, da se lahko spreobrnemo, je predvsem za nas same velika priložnost, ugodna prilika. Znani psihiater V. Frankl je v nekem televizijskem razgovoru zelo močno poudaril, kako ničeva uslugo delajo prestopnikom, kaznjencem in zločincem tisti psihiatri, ki jih skušajo prepričati, da za svoja dejanja niso odgovorni, da so bolj bolni kot pa grešni in pokvarjeni. S tem jim namreč tudi odrekajo možnost in smiselnost spreobrnjenja. Dokončno jih zaprejo v njihov zločin in jih pustijo v njem, namesto da bi jim krivdo naprtili, z njo pa tudi priznali, da imajo kot svobodne in odgovorne osebe možnost spreobrniti se od svojega zločina in postati novi, drugačni ljudje. V božjem klicu k spreobrnjenju se izraža njegovo zaupanje v človeka, ne pa zagrenjenost nad njim.

Pravi kristjan se ne zadržuje ob pogledu na svoja zlomljena krila. Juda je šel in se obesil, Peter pa je šel ven in se bridko zjokal. Razlika med njima je velikanska. Prvemu je bil greh v pogubo, drugemu pa v blagoslov. V istem smislu lahko primerjamo junaka grških tragedij kralja Ojdipa in evangelijsko Marijo Magdaleno. Ojdip si v grški tragediji iztakne oči, ko vidi strahoto svojih dejanj; Magdalena pa v evangeliju ohrani svoje oči. Preveč jih potrebuje, da lahko joka in zajame v njihovi globini tisto vodo, ki je farizej Simon ni izlil na Jezusove noge. To je krščanstvo. Pravičnemu Simonu je bila njegova namišljena svetost ovira za zблиžanje z Jezusom, Magdaleni pa so ravno njeni grehi razodeli Jezusa, jo zблиžali z Njim in z Očetom. V končni stopnji gre za vprašanje, ali sem opravičenje pripravljen sprejeti v obliki odpuščanja ali pa si ga hočem sam dati, da lahko glavo nosim visoko nad drugimi in celo nad Bogom. Gre za vprašanje, ali moja grešnost odpira drugim ljudem in Bogu ali pa zapira v samovšečnost, ošabnost ali celo v obup, če za zadovoljstvo s samim seboj ni razloga.

Kristjan se zaveda, da nima nobene moralne pravice, da bi se imel za boljšega od Juda lškarijota, ne od Pilata in ne od jeruzalemskega

povprečnega človeka, ki je skupaj z njimi vpil: 'Križaj ga!' Kdor si namreč odkrito pogleda v srce, mora reči, da mu ni nič človeškega tuje, ne Judovo izdajstvo, ne strah apostolov, ne Petrova zatajitev, ne čredništvo jeruzalemskih prebivalcev, ne Pilatov cinizem in karierizem in ne prilizništvo judovskih veljakov. Tudi sam sem kriv za marsikaj težkega na tem svetu, tudi jaz sem odgovoren za krivice in nasilja, ki se dogajajo, čeprav neposredno nisem vpleten vanje. Zapleten sem v splošno človeško grešnost, soodgovoren sem zanjo. To misel je K. Gibran v svojem 'Preroku' izrazil zelo nazorno: 'Tolikokrat sem vas poslušal govoriti o človeku, ki je storil zlo, kot da ne bi bil eden izmed vas, marveč tujec sredi med vami in vrinjenec v vašem svetu. Toda povem vam, tako kot se svetnik in pravičnik ne moreta dvigniti nad to, kar je najbolj vzvišenega v vsakem izmed vas, tako zlobnež in slabič ne moreta pasti niže od tega, kar je najnižjega v vas. In kakor ni mogoče, da en sam list orumeni brez tihega soglasja celega drevesa, ne more zlikovec storiti zla brez skrite privolitve vseh. Kakor v eni procesiji vsi skupaj stopate proti božjemu jazu v vas... In ko pade eden izmed vas, pade zate, ki stopajo za njim, in jih opozarja na kamen spotike. Da, pade tudi za te, ki so pred njim: čeprav so hitrejši in bolj gotovo ubirajo korak, vendar kamna spotike niso odstranili... Ne morete ločiti pravičnega in krivičnega ter dobrega od zlobneža; oba se namreč držita za roke pred sončnim obličjem, tako kot so skupaj stkane črne in bele niti. Ko pa se črna nit pretrga, preveri tkalec vso tkanino in pregleda tudi statve.'

Vse človeštvo, vsa različna občestva, vsaka družba, vsi smo tkanine stakne od bolj ali manj belih, včasih tudi črnih niti in prav zato smo v jedru svoje biti odgovorni drug za drugega, tudi za slaba dejanja, ki jih kdo stori.

Sklepne misli

Človekovo bivanje je od vsega začetka obremenjeno z doživljanjem krivde. Zato smo

neprestano postavljeni pred nalogo, da odpuščamo in prosimo za odpuščanje. Odpuščanje kot vzorec obnašanja in kot konkretno dejanje spada k temeljnim koordinatam v strukturi človekove osebe. In prav v tem je tudi posebno poslanstvo Cerkve in različnih oblik civilne družbe, kot poudarja papež Pavel II: "Toda luč in moč evangelija, iz katerega Cerkev živi, imata sposobnost, da kakor iz prekipevajočega preobilja razsvetlujeta in podpirata izbire in dejanja civilne družbe, v polnem spoštovanju njihove avtonomije... Na

pragu tretjega tisočletja smemo upati, da se bodo odgovorni politiki in ljudstva, predvsem tisti, ki so vpleteni v dramatične konflikte, ki jih nahranjata sovraštvo in spomin na pogosto zelo stare rane, dali voditi tistemu duhu odpuščanju in sprave, za katerega pričuje Cerkev, in se bodo trudili za rešitev nasprotij s pomočjo iskrenega in odkritega dialoga... In priznana resnica je izvir sprave in miru, kajti, kakor trdi isti papež, ljubezen do resnice, iskane s ponižnostjo, je ena velikih vrednot, sposobnih, da znova združuje današnje ljudi..!.

PRAZNOVANJE ZLATE POROKE PRI JAKLIČEVIH V TORONTU.

Stane Kranjč

V Soboto 29. septembra 2001, sta Lidija in Jože Jaklič v krogu svoje številne družine, sorodnikov in prijateljev praznovala njuno 50. letnico poroke.

Zahvalno sv. mašo je daroval g. Tone Zrnc v cerkvi Brezmadežne v Torontu. Pri Bogoslužju so sodelovali Jakličevi otroci, vnuki in vnukinje.

Oba slavljenca sta bila rojena v Sloveniji, ga. Lidija v Žužemerku in g. Jože v Andolu, župnije sv. Gregorija. Lidija je prišla v Kanado leta 1948 in Jože leta 1949. Spoznala sta se v Avstriji. Poročila sta se 22. septembra 1951 v cerkvi, Our Lady of Mount Carmel v Torontu. Takrat Slovenci še nismo imeli svoje cerkve v Kanadi.

Jakličevi že več kot 50 let sodelujejo v Slovenski skupnosti, pri slovenskih župnijah, starostnem domu in pri Slovenskem letovišču.

Po zelo lepo pripravljenem in okusnem kosilu v slovenski gostilni Linden (Lipa) je v imenu brata Petra in sester Josie, Kathy and Ginny, njihovih soprog in soprogov ter 19 vnukov in vnukinj, spregovoril starejši sin Mark. Staršem se je iskreno zahvalil za potrpežljivost, ljubezen v družini, večerne molitve, spoštovanje drug drugega in dobro vzgojo, **da smo to kar smo,**

in lahko rečem, da smo vsi uspešni, je dejal Mark.

Ob koncu je staršem nazdravil z besedami "draga mati in oče, Bog blagoslovi vaju in našo družino". Vnuk Tony je na harmoniko zaigral jubilejni valček in zlatoporočenca sta se mladostno zavrtela.

Zlatoporočencema čestitamo in želimo zdravja in še mnogo srečnih let.

Jakličevi v slovenski cerkvi Brezmadežne v Torontu
29. septembra 2001.

PRISRČNO SLOVO VELEPOSLANIKA DR. BOŽA CERARJA

Ivan Dolenc

Poslovilni večer veleposlanika RS v Kanadi dr. Boža Cerarja, njegove soproge Martine Skok in

hčerke Veronike je bil nad vse prisrčen dogodek, kakršnega je mogoče doživeti samo v družbi prijateljev. Veliko število Slovencev in drugih Kanadčanov, ki so v četrtek 20. septembra

napolnili prostore častnega konzulata RS v Mississaugi, je pričalo o veliki osebni priljubljenosti odhajajočega veleposlanika med našimi tukajšnjimi ljudmi in o velikem spoštovanju, ki ga uživa njegovo neprecenljivo dobro delo v korist najširšega kroga naših priseljencev, v korist tesnejših državnih vezi med Slovenijo in Kanado, pa tudi v korist boljše povezanosti nas samih z našo rodno grudo, z Republiko Slovenijo. To so potrdili s svojimi poslovilnimi besedami vsi govorniki pred mikrofonom, zastopniki ontarijskih slovenskih društev, organizacij in ustanov. To je tudi navdušeno povedala zbranim županja mesta Mississauga Hazel McCallion, tako so mislili in čutili posamezniki, ki so se ta večer še posamič poslovili od odhajajočega izvrstnega diplomata odprtega srca in

Županja Hazel McCallion

razumne glave s stiskom roke in z najlepšimi željami za njegovo nadaljnjo poklicno pot ter srečo njegove družine.

Spored poslovilnega večera je vodil znani slovenskokanadski društveni delavec Stane Kranjc, veleposlaniku in njegovi družini pa je zapel pevski zbor "Plamen" pod vodstvom Marije Ahačič-Pollak. Svojo hvaležnost in javno pohvalo so dr. Cerarju izrazili častni konzul RS v južnem Ontariu Jože Slobodnik, predsednik Florjan Markun za Vseslovenski Kulturni Odbor, predsednica Ema Pogačar za Kanadsko Slovenski Svet, podpredsednica Jožica Vegelj za Kanadski Slovenski Kongres. S svojo prisotnostjo in nagovorom pa je počastil slovenskega diplomata tudi ljubljanski pomožni škof Andrej Glavan.

Organizacije in posamezniki so veleposlanikiju izročili številna darila, v spomin na slovensko Kanado, in enako je storila tudi ugledna kanadska županja, ki je tudi tokrat obujala spomine na svoje večkratne obiske v "prelepi Sloveniji".

Vidno ganjeni slavljenec je ta večer uradno proglasil odprtje potujoče razstave: *"In jutri bo nov dan - osamosvojitvena vojna v zahodnoštajerski pokrajini leta 1991"*, ki je bila postavljena v prostorih častnega konzulata RS v Mississaugi ob sodelovanju med Veleposlaništvom RS v Ottawi, častnim konzulom RS Jožetom Slobodnikom ter

Razstava

Muzejem novejšje zgodovine iz Celja. Veleposlanik je ob tej priložnosti vročil

Dr. Božo Cerar in Jože Kastelic

vsestransko aktivnemu kanadskemu Slovencu Jožetu Kastelicu slovensko državno priznanje, "Častni znak svobode", s katerim ga je odlikoval predsednik RS Milan Kučan "za njegov nesebični prispevek k ohranjanju in razvijanju Slovenstva v južnem Ontariu in za njegovo pomembno vlogo v tukajšnji slovenski skupnosti". Dr. Cerar je izpolnil tudi prošnjo "Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo" in podelil priznanja imenovane organizacije. Ta priznanja pa so prejeli Ivan Plazar, Jože Slobodnik in zakonca Bogo in Marjana Avsec.

Jože Slobodnik, Rev. Ivan Plazar, Bogo Avsec

Tik pred zaključkom 'uradnega' programa je veleposlanik poskrbel še za eno presenečenje: slovenskim sobotnim šolam v Torontu in Hamiltonu je podaril večje število izvodov svoje izvirne pravljичne knjige: "Veronika in letalo - Veronica and the rattleplane". Dvojezična knjiga je izšla prav pred kratkim v samozaložbi, natisnilo jo je podjetje Ce-tisk v Celju, avtorjevo posvetilo pa nam pove, da jo je namenil "V Kanadi rojenim otrokom slovenskih staršev". Pravljičico je ilustrirala likovna umetnica Irena Korošec, prevod v angleščino pa je opravil slovenist dr. Tom Priestley z Albertske univerze v Edmontonu.

Vsi dogodki tega izjemnega večera so bili deležni radostnega odobravanja zbranih rojakov in drugih prijateljev Slovenije in Slovencev. Na obrazih je bilo mogoče videti, da to slovo nobenemu ni bilo lahko. Konec septembra zaključuje dr. Božo Cerar svoj štiriletni veleposlaniški mandat in se vrača v Slovenijo... Slovenska Kanada pa je prav po njegovi zaslugi danes precej drugačna, kot je bila pred njegovim prihodom v Ottawa. S svojim zglednim delovanjem in sodelovanjem z vsemi kanadskimi Slovenci brez kakršnega koli razlikovanja mu je uspelo tudi nekaj, kar se je tukaj še do nedavnega zdelo nemogoče: zdaj je tudi med nami, slovenskimi Kanadčani, zaživel strpen in razumen dialog o naši skupni sveti stvari, ki se ji pravi kulturno preživetje Slovencev v svetu.

Enoletna Veronika, v Ottawa rojena hčerka veleposlanika RS, dr. Boža Cerarja se poslavlja 20. septembra v prostorih častnega generalnega konzula RS, par ur pred svojim poletom v Slovenijo.

Upamo in želimo, da nas bo kot pristna Kanadčanka s svojimi starši pogosto obiskovala v njeni "rodni grudi" - Kanadi.

KREK SLOVENIAN CREDIT UNION CONFIDENTLY ENTERS A NEW ERA

Talk about a perfect day to throw a party. The brilliant autumn sun was shining, the temperature was a comfortable 20 degrees Celsius, food and drinks were being served, and the band was playing to liven up the atmosphere. The late Sunday morning crowd of about 300 arrived smartly dressed, and departed suitably impressed.

The occasion was the grand re-opening of Krek Slovenian Credit Union at 747 Browns Line in Etobicoke on September 30. The credit union started in 1953 as a great idea with 21 founding members, and with hard work and a strong sense of community, it grew into a full-fledged modern operation with assets of over \$50 million. A testament to this growth was the birth of its new building, a classic Slovenian-themed design that left the members and invited special guests - which included the Etobicoke-Lakeshore MP Jean Augustine and the

city of Toronto councilors Irene Jones and Joe Mihevc - in various stages of approval and adulation.

"The building captures the spirit of the community support that has enabled us to grow over the years," said Joe Cestnik, general manager at Krek Slovenian Credit Union. "Our success is really a result of their success."

Built in just four months, the new building stands on the exact location as the old one, but the differences between the two could not be greater. While the previous structure was a modest old home with small offices built into it, the new building is an impressive two-floor structure with plenty of space to accommodate the many new products and services that Krek has accumulated in recent years.

Before the members were given a tour of the new building, a special ribbon-cutting ceremony took place just outside the main entrance. Frances Ziernfeld, one of seven co-founders in attendance, had the privilege of officially opening the new building and moving Krek Slovenian Credit Union into a new era in its history.

Members and guests at the re-opening of Krek Slovenian CU.

150-LETNICA MOHORJEVE DRUŽBE

Povzeto po člankih Milana Vogla, J. Pogačnika in Ivana Dolenca

Ko je na velikonočno nedeljo leta 1851 škof Anton Martin Slomšek po kosilu povabil kaplana Andreja Einspielerja, naj se 'greva po škofovskem vrtu malo sprehajaj', je 'premilostni knezoškof' imel v glavi jasno idejo: 'osnovati in na noge postaviti društvo, ki naj med Slovenci širi dobre slovenske knjige'. In spočeto je bilo Društvo svetega Mohorja.

Društvo se ni naključno imenovalo po sv. Mohorju, saj naj bi, po legendi prvi oglejski patriarh širil krščanstvo prav po slovanskih in današnjih slovenskih krajih in so mu bile posvečene številne cerkve, pa tudi središče Ziljske doline "Mohor" nosi njegovo ime. Slomšek je začutil, da je po revolucionarnem letu 1848 pravi trenutek za uresničitev že večletne želje po ustanovitvi družbe, ki '*...na svetlo daje in razširja dobre knjige, ki um in srce in voljo in požlahti in še zraven tega poceni prodajati zmorejo*'. Izkušnja z izdajanjem slovenskih knjig je prenesel na mladega kaplana Andreja Einspielerja, ki je pritegnil še slovničarja Antona Janežiča, in že 27. junija 1851 sta bila v Slovenski Bčeli objavljena razglas o ustanovitvi Društva sv. Mohorja in vabilo k sodelovanju. Odziv je bil precejšen in prve knjige leta 1852 z letnico 1853 so bile poslane 785 članom.

Proti koncu petdesetih let je število članov upadalo, zato so društvo reorganizirali v cerkveno bratovščino sv. Mohorja, ki je delovala po novih pravilih in bila organizirana po vseh slovenskih župnijah. Člani naj bi za letno članarino enega goldinarja vsako leto prejeli dve večernici kot ljudsko berilo in koledarček. Število članov je začelo hitro naraščati (med dosmrtnimi, ki so plačali po 15 goldinarjev članarine, je med škofi, župniki, kmeti, obrtniki kot zadnja št. 547., vpisana Mica Šternjak, dekla v Švabeku'), nihče pa si ni upal pomisliti, da bo doseglo skoraj sto tisoč (leta 1918 jih je bilo rekordnih 90.512

skoraj toliko, kot je danes članov knjižnega kluba; do takrat pa je bilo članom razposlanih nič manj kot 16.318.402 knjig). Takšen sprejem in razširjenost med ljudmi zgodovinarji pripisujejo temu, da je bila družba vseslovenska, čeprav je imela sedež v Celovcu, da je bila verska, kar je ustrezalo večini članov, in da je bila "mohorjansko nepolitična, saj je s svojimi knjigami dvigala čut za vse lepo in dobro, pospeševala umetnost v besedi, sliki in glasbi, omogočila je znanstvenikom in umetnikom, da so pri njej objavljali spise, ki so dvigovala znanje svojih članov".

V skrbi, da bi Mohorjeva pridobila dobre avtorje, je odbor razpisoval nagrade za izvirne ali povedane povesti, zgodovinska dela in naravoslovne študije. Že med prvimi nagrajenci, kot so jih imenovali, so bili Janez Cigler, Fran Erjavec, Josip Jurčič - za *Jurija Kozjaka*, pozneje pa Jakob Sket za petkrat ponatisnjeno *Miklovo Zalo*, da ne naštevamo za slovensko literaturo pomembnih del, ki so izšla pozneje.

Nič manj pomembno za namen družbe, da Slovence razsvetljuje in izobražuje, ni bilo izdajanje znanstvenih, poljudnoznanstvenih in šolskih knjig. Tako so več let izhajale Erjavčeve *Domače in tuje živali v podobah*, prav tako *Zgodovina slovenskega naroda* Jurija Grudna, številne slovnice (tudi znamenita Breznikova) in slovarji, nabožne knjige in življenjepisi svetnikov, priročniki za 'umno' kmetovanje, pa še in še. Stalnici med izdajami pa sta bili od leta 1860 njen letni koledar in znamenite Slovenske večernice.

Če so izboljšane politične razmere po marčni revoluciji leta 1848 olajšale nastanek Društva sv. Mohorja v Celovcu, pa je za velik del Slovencev usodno zgodovinsko dogajanje pripeljalo tudi do razdelitve te največje versko-kulturne Slovencev

na tri dele. Z razpadom avstro-ogrške monarhije so bili Slovenci razdeljeni med štiri države (Jugoslavija, Avstrija, Italija in Madžarska) se je Mohorjeva iz Celovca preselila v Celje.

V senci drugačne črnine je leta 1923 nastala Goriška Mohorjeva družba. Nove meje so namreč ločile kar dvajset odstotkov njenih članov živečih v Italiji. Zato so ustanovili v Gorici svojo podružnico.

Tako so tri sestrške družbe 's koreninami v Celovcu, z vejami pa v Celju in Gorici' v različnih političnih in družbenih razmerah preživele svoj obstoj: celovška nacizem, goriška fašizem in celjska socializem. Gotovo je bilo najteže celovski, saj je že maja 1940 koroška deželna vlada družbi sporočila, da je razpuščena in prepovedana, njeno premoženje pa je bilo zaplenjeno. Po drugi svetovni vojni je začejala skoraj znova.

Nič manj pestrega se ni dogajalo celjski Mohorjevi. Med nemško okupacijo se je morala umakniti v Ljubljano, po 'osvoboditvi' pa jo je poleg odbornikov 'urejala' tudi nova oblast. Toda Celjska Mohorjeva je preživela tudi ta leta in je ob osamosvojitvi Slovenije izdala najlepšo knjigo zadnjih dveh let (Srečko Krese, Naprej zastava Slave).

CELJSKA PROSLAVA 150- LETNICE USTNOVITVE MOHORJEVE DRUŽBE

Ivan Dolenc za radio Glas Kanadskih Slovencev

Na proslavi 24. septembra v Narodnem Domu so bili med slavnostnimi govorniki predsednik Mohorjeve družbe Celje, Jože Planinšek, predsednik Slovenske Akademije znanosti in umetnosti dr. France Bernik, škof dr. Franc Kramberger, predsednik Slovenske Matice dr. Jože Mahnič, član društva slovenskih pisateljev France Pibernik in župan Celja Bojan Šrot. Udeležence je s pismom pozdravil predsednik

države Milan Kučan, ki je Mohorjevim družbam v Celju, Celovcu in Gorici podelil najvišje državno odlikovanje, častni znak svobodne republike Slovenije, za njihovo '*dolgotrajno kulturno in duhovno poslanstvo, za neutrudno širjenje slovenske knjige in utrjevanje narodne zavesti med Slovenci*'. Med gosti sta bila navzoča tudi predsednik DZ Borut Pahor in ljubljanski nad škof dr. Franc Rode, ki je med svojim voščilom dejal: 'Mohorjeva družba je cele rodove Slovencev utrjevala v narodni in krščanski istovetnosti in prispevala, da je naš narod postal eden najbolj pismenih in razgledanih v Evropi. V tej kulturi branja in širjenja miselnih obzorij je bila eden od temeljev naše poznejše državnosti'.

OB JUBILEJU MOHORJEVE

Drago Jančar

V 70. letih se je v Sloveniji med izobraženci vedelo, kje se je mogoče seznaniti z resnico o novejši slovenski zgodovini, pa tudi o drugačnih pogledih na vprašanja slovenstva in političnega sistema, v katerem smo živeli. Poleg Pahorjeve revije *Zaliv* so bile to predvsem publikacije Mohorjeve družbe, ki so jih mnogi ljudje iz knjigarn v Celovcu, Trstu in Gorici skupaj s kavbojkami in pralnimi praški tihotapili v Slovenijo. Med izdajami Mohorjeve je bila tudi drobna rdeča knjižica s črnimi črkami v naslovu: *V Rogu ležimo pobiti*. Resnica, ki jo je prinesla ta knjiga in da je bila v njej resnica, sem lahko kmalu ugotovil ravno po divjih reakcijah okolja, v katerem sem živel. Bila je nenadoma močnejša od mojih mnogih knjig, moje dotedanje socialistične vzgoje. Da bi laž z vsemi tisočermi maskami postala samo to, kar v resnici je, namreč gola laž, je moral nekdo spregovoriti, napisati knjigo pričevanja. In nekdo je moral imeti prepričanje in pogum, da se takšna knjiga natisne in razširi med ljudmi. Mohorjeva družba, ki letos praznuje obletnico, kakršnih je v Evropi malo, je to storila, resda v Avstriji, ampak za visoko ceno. Za dolga leta je bila odrezana od

naravnega zaledja, od mnogih bralcev, vse njene knjige, tudi najbolj nedolžno pastoralne, so bile v Sloveniji prepovedane. Založba, ki je bila ves čas obstoja izpostavljena pritisku nemških nacionalistov na Koroškem, knjižna družba, katere knjige so med drugo svetovno vojno nacisti v vagonih odvažali in uničevali, se je uprla tudi komunistični represiji, ker je bila zanjo resnica pomembnejša od lagodnega preživetja. Mohorjeva družba torej ni samo naučila Slovencev brati, kot je rekel Prežihov Voranc, ampak jim je pomagala tudi do spoznavanja resnice v nesvobodnih in resnici nenaklonjenih časih.

VOKALNI ZBOR PLAMEN

Frank Novak

Pred desetimi leti ni bilo zgolj naključje, da se je dekliški zbor Plamen formiral ob nastajanju samostojne države Slovenije. Slovenska skupnost v Kanadi je z zborom Plamen pridobila v tem obdobju enega od najvidnejših kulturnih dejavnikov. Njihov prvi javni nastop je bil na proslavi mednarodnega priznanja samostojne države Slovenije. V preteklem desetletju je zbor Plamen pod vodstvom Marije Ahačič-Pollak, dosegel zavidljivo umetniško raven, ki je

navduševala poslušalce v Kanadi in rojake po vsej Sloveniji.

Jubilejni nastop 14. oktobra, je potrdil popularnost zbora, saj so rojaki napolnili dvorano v Slovenskem centru v Torontu. Umetniška raven koncerta nas navdaja z velikim ponosom, kar so potrdili tudi člani okteta Jurij Dalmatin iz Slovenije, ki so kot posebni gostje zapeli tri pesmi.

Navdušenje poslušalcev se je stopnjevalo s čudovitim melosom ženskega zbora, ki je sproščeno izvajal slovenske narodne pesmi in dvojezične popularne skladbe za katere je napisala slovensko besedilo mentorica Marija Ahačič-Pollak. Posebno navdušeno je bil sprejet venček ritmičnih južnoafriških pesmi, ki so jih pevke izvajale v slikovitih južnoafriških nošah.

Dvojezična povezava programa je bila prisrčna in informativna. Poslušalci so dobili pravi vtis kako te mlade dame dihajo tudi izven zbora. Zaključek koncerta je bil še zlasti živahen, ko so mlade mamice povabile na oder svoje družinske člane. Članice vokalne skupine Plamen in mentorica Marija Ahačič-Pollak, so bili deležni dolgega spontanega aplavza navdušenih poslušalcev, ki so na ta način hvaležno potrdili kako visoko cenijo njihovo slovensko kulturno poslanstvo. Jubilejni koncert vokalne skupine Plamen bo ostal številnim udeležencem v najlepšem spominu.

DRUŽINA EDA IN MARJANA ŽAGAR

Milena Soršak

Dragi rojaki

V junijski številki Glasila sem vas seznanila s Sarah Evans. Z vašo radodarnostjo smo prispevali 770 dolarjev k nakupu računalniškega programa, ki ji je velik pripomoček pri njenem izobraževanju. Pred kratkim sva se srečali in rada bi z vami delila njeno hvaležnost in zahvalo za pomoč.

Viktorija je v mesecu avgustu hodila na dnevno terapijo. Vesela sem bila, ko sem jo videla na slovenskem letovišču, kako pogumno in vztrajno je s pomočjo hojice (walkerja) prehodila kar precejšnjo razdaljo. Tudi v vodi je bila nadvse vesela in živahno brcala z nogami in se tako premikala. Sedaj poleg redne šole še vedno nadaljuje z MEDEK terapijo. Stroške smo in še krijemo iz vaših darov.

Danes bi vas rada seznanila z družino Eda in Marjane Žagar.

Pred petimi leti se jima je rodila prvorojenka Sarah. Sprva ni bilo opaziti nobenih posebnosti, pri treh mesecih pa so začeli opaziti razvojne motnje. Po mnogih pregledih in testih je bila diagnosticirana z Dandy Walker Syndrome. Del možganov ima nerazvit in je zato prizadeta na mnogih področjih. Še sedaj jo je treba negovati kot dojenčka, kar postaja za Eda in Marjano fizično težko, saj Sarah telesno dokaj normalno napreduje

in tehta že preko 40 funtov. Ed in Marjana se ne pritožujeta. Vdano sprejemata vsak dan takšen, kakršen pride, pri vsem tem pa zaupata v božjo pomoč in poskušata narediti vse, kar je v njuni moči.

Lansko leto je Sarah začela obiskovati šolo za invalidske otroke. Vsak najmanjši napredek je velik dosežek. Specializirana terapevtka se je trudila kar tri mesece, da jo je naučila držati stekleničko, da more zdaj sama piti. Ker se je družina med poletjem preselila v novo stanovanje, je morala tudi Sarah spremeniti šolo. Spet se mora navajati na novo okolje in nove ljudi. V razredu je šest prizadetih otrok, za katere skrbi specializirana terapevtka s pomočniki. Tudi vid ima zelo prizadet, sprva so celo ugotavljali, da je popolnoma slepa, a to sedaj izključujejo.

V šoli kar nekaj časa preživi v zavarovanem stolu na kolesčkah, kar ji da možnost, da zaznava okolje v pokončni poziciji, omogoča ji alternativno gibanje in začetne poskuse s hojo. Tak stol stane 2.689 dolarjev. Vložili so prošnjo za financiranje tega pripomočka pri ADP (Assistive Devices Program), a so jim zaradi določenih pravil in omejitev odobrili le 760 dolarjev. Ed in Marjana kljub temu, da sta oba zaposlena, ne premoreta tega stroška, imata pa še 4-letnega sina.

Dragi rojaki, pomoč je nujno potrebna, zato se spet obračam na vas s prošnjo, da v znak zahvale in hvaležnosti za vse, kar imamo in kar smo, pomagamo otroku, ki potrebuje naše pomoči danes.

Svoje prispevke lahko oddate v obeh slovenskih bankah in njunih podružnicah ali pa jih pošljete na naslov Belokranjski Klub (g. Marjan Mozetič) 1139 Talka Crt., Mississauga, ON. L5C 1B1. Čeke naslovite na Belokranjski sklad / Victoria Foundation. Prejeli boste potrdilo za davčno olajšavo.

Za vašo darežljivost in razumevanje iskrena hvala.

DUHOVNA MISEL

Roman Travar, C. M.

“Štefan pa je poln Svetega Duha uprl pogled proti nebu in videl Božjo slavo in Jezusa, ki je stal na Božji desnici in rekel: 'Glejte, nebesa vidim odprta in Sina človekovega, ki stoji na Božji desnici!

Tedaj so zavpili z močnim glasom, si zatisnili ušesa in vsi hkrati planili nadenj. Pahnili so ga iz mesta in ga kamnali. In priče so položile svoja oblačila k nogam mladeniča, ki mu je bilo ime Savel.

In kamnali so Štefana. Ta pa je molil in govoril: 'Gospod Jezus, sprejmi mojega duha!' Nato je pokleknil in zaklical z močnim glasom: 'Gospod, ne prištevej jim tega greha!' Ko je to rekel, je zaspal" (*Apd 7, 55-60*).

Diakon Štefan je v zadnjih trenutkih svojega mučeništva prosil za mučitelje. Vedel je namreč, da so ga tožili iz zavisti zaradi milosti in moči, ki ju je prejel od Svetega Duha. V moči tega Duha je delal čudeže in velika znamenja. To pa ni bilo vseč judovskim voditeljem. Zato so sklenili, da nahujskajo ljudstvo, starešine in pismouke, da bi usmrtili zaradi lažnivega Boga govoril bogokletne besede.”

Mučeniška smrt prvega Kristusovega mučenca Štefana je bila v času apostolov, ko so ga le ti izbrali in postavili za diakona, da je pomagal pri strežbi miz. S kamnanjem Štefana se je začela doba mučeništva, ki je trajala prva tri stoletja. V tem času je za Jezusa prelilo kri mnogo kristjanov, ki so v upanju na večno življenje ostali zvesti našemu Gospodu.

Vzrok preganjanja kristjanov je bil njihova univerzalnost. Kdor se je dal krstiti v ime Boga Očeta in Sina in Svetega Duha, je Jezus sprejel za edinega Gospoda in Odrešenika. Za novokrščence je Jezus postal vse. Prav zaradi tega je mnogo Judov zavračalo Jezusov nauk, saj se niso hoteli ločiti od Mojzesove postave, ki jo je Jezus

dopolnil s svojim trpljenjem, smrtjo in vstajenjem. Zaradi vstajenja smo postali deležni našega odrešenja, ki se kaže v odpuščanju grehov in v verovanju v večno življenje. Nauk o posmrtnem življenju je bil za mnoge ljudi tiste dobe nedoumljiv in za nekatere vreden celo posmeha.

Dalje so v kristjanih videli nevarnosti rimski voditelji, zlasti cesar, ki se je imel za boga in je temu primerno želel in ukazal, da se mu izkazuje slava in čast. Prikloniti se pred cesarjem in mu darovati daritve, je bilo popolnoma nesprejemljivo za kristjane. Raje so umrli, kot da bi dali čast človeku in bi s tem zatajili Gospoda.

Univerzalnost krščanske vere in odpoved malikovanju sta bila pogostokrat vzroka kasnejših posamičnih preganjanj v teku dva tisočletne zgodovine krščanstva. Mnoga ljudstva so misijonarje zavračali in jih zaradi njihove vztrajnosti tudi usmrtili. Tako se je dogajalo tudi v 17. stoletju na področju Nove Francije, kakor so takrat imenovali današnje področje južnega Ontaria in severnega New York-a. V času od 1643 do 1649 je za Kristusa prelilo kri osem Francozov: šest jezuitskih duhovnikov, en jezuitski brat in en laik. Iz sovraštva do Kristusovega evangelija so jih umorili poganski huronski Indijanci. Prav njihove smrti so v Severni Ameriki z besedo in krvjo posvetili začetke Cerkve, kajti kot pravijo Cerkveni očetje, da je kri mučencev seme za vero. To seme je vzkliklo in bogato obrodilo, saj se je v teku 350 let krščanska vera mnogim ljudem v Severni Ameriki odkrila bogastvo Božjega usmiljenja. Mnogi so se zatekali k priprošnji svetim kanadskim mučencem, da bi jim izprosili Božjih milosti in darov v življenju.

Tako se je tudi leta 1925 zbrala nepregledna množica v Midland-u ob blagoslovitvi temeljnega kamna za novo svetišče posvečeno kanadskim

mučencem. Še bolj slovesno je bilo naslednje leto, 26. junija 1926, ko so se zbrali k posvetitvi svetišča. Od tistega časa in vse do danes se je v tem svetišču zvrstilo na tisoče romarjev, med njimi tudi nekaj tisoč Slovencev, ki že dobrih petdeset let romajo v Midland. Tudi letos se je zbralo blizu tisoč, ko smo 9. septembra poromali v Martyr's Shrine v Midland-u, ki letos praznuje 75-letnico blagoslovitve svetišča. Slovesno sveto mašo je vodil msgr. Andrej Glavan, pomožni škof ljubljanske nadškofije. V nagovoru nas je opogumljal, da naj ohranimo svojo vero tudi za ceno preganjanja, ki bi nas morda doletelo. Podal nam je zglede kanadskih in slovenskih mučencev.

Trpljenje, ki so ga mnogi naši predniki dali za vero in odrešenje je postalo seme za nove kristjane, zato se ne bojimo sprejeti izzivov, ki

nam jih daje Bog, ko nas preizkuša in utrjuje v našem verskem življenju. Mnogi naši predniki, bodisi tu v Kanadi bodisi doma v Sloveniji so šli skozi mnoge preizkušnje in stiske in so ohranili vero v slovensko zavest tudi za ceno preganjanja in nasilne smrti. V ta spomin je bil postavljen slovenski križ nedaleč od svetišča mučencev, kjer se vsako leto na dan romanja poklonimo žrtvam nasilja. Tudi letos so se mnogi že pred sveto mašo zbrali in se poklonili vsem, ki so zaradi dobronamernosti in vere darovali svoja življenja. Hvala jim za vsa pričevanja in zglede verskega življenja. Danes pa je na vrsti naša generacija, da se odločimo za Boga in vero, da jo bomo lahko posredovali našim otrokom in prihodnjim rodovom. Pri tem pa naj nam pomagajo priprošnje slovenskih in kanadskih mučencev.

NOVA IMENOVANJA:

V slovenski skupnosti dolgoletno priljubljen 60-letni industrialist in častni konzul R.S., g. Jože Slobodnik, je bil 28. junija 2001 uradno in zasluženovo povišan od slovenske vlade kot častni Generalni konzul R. S. za južni Ontario. Znanemu članu in mecenu številnih slovenskih dobrodelnih ter kulturnih ustanov v Kanadi želimo še mnogo novih uspehov v osebni in javni življenju, v dobrobit kanadskih Slovencev in Republike Slovenije!

Nekaj dni kasneje, 6. julija 2001, pa je bil 73-letni zobozdravnik v pokoju, dr. Zlatko Aurelius Verbič, na predlog ministra za zunanje zadeve, imenovan častni konzul R. S. (Na željo istega ministra je dr. Verbič med letoma 1991 in 1993 služil v Torontu kot *'Special Counsellor to the Ministry of Foreign Affairs RS'*). Po neuradnih medijskih virih naj bi se sedaj Verbič *'povsem posvetil razvijanju gospodarskega sodelovanja'* med obema državama. Spričo sedanjih ekonomskih problemov upamo in pričakujemo od dr. Verbiča stvarne in konkretne gospodarske uspehe v tem področju, v korist Slovencev doma in v Kanadi.

V začetku poletja je slovenska vlada postavila novega konzula v Kanadi, g. Jožeta Poličarja, ki bo tudi novi odpravnik poslov veleposlaništva v Ottawi, dokler ne bo imenovan novi veleposlanik RS. Tako kot njegov predhodnik, tudi on že redno obiskuje svoje poslovne prostore v Torontu in Hamiltonu.

Ameriški predsednik George W. Bush pa je pred kratkim imenoval v Ljubljani rojenega Augusta Pusta iz Clevelanda za člana svoje administracije. On naj bi bil prvi Slovenec, ki ga je katerikoli ameriški predsednik povabil v svojo administracijo. August Pust je sedaj član *'Zvezne vladne komisije, odgovorne z ohranitvijo dediščine priseljenskih skupnosti v ZDA in njihovih stikov z deželami, odkoder so prišli'*.

Dr. Tone Kačnik

Deset let obstoja našega radia je izreden uspeh in ponos celotne slovenske skupnosti južnega Ontaria.

Veliki in enkratni zgodovinski dogodek, nastanek samostojne in neodvisne nove države Slovenije, je sprožil močno željo med nami, da pričnemo z rednimi slovenskimi oddajami vsaj enkrat na teden. Na pobudo Vseslovenskega Kulturnega Odbora je bila prva slovenska radijska oddaja pri multikulturni postaji CIAO v Bramptonu na valovni dolžini 540 AM. Naši rojaki so tako kar nenadoma zaslišali v svojih domovih slovensko besedo in glasbo. Radio nas je v tistem kritičnem obdobju po osamosvojitvi informiral in obveščal o vseh aktualnih dogodkih. To funkcijo obveščanja, povezovanja in kulturnega poslanstva naš radio vrši tudi danes, čeprav je medtem predsedal na novo radijsko postajo CHIN, kjer sedaj oddajamo na valovni dolžini 100.7 FM. Ta prehod je bil za nas zelo pomemben, saj smo se tako pridružili k največji in najuglednejši multikulturni radijski postaji v Ontariju. Poleg tega smo si s tem pridobili boljše kvaliteto našega prenosa. Naš sedanji program obsega ne samo novice, obvestila, zahvale, čestitke, reklame, plošče po željah itd., ampak med drugim prinaša tudi reportaže in intervjuje (direktno in posnete) ter seveda raznovrstne narodno-zabavne glasbene in pevske melodije. Po možnosti tudi literarnemu delu odmerimo nekaj časa v okviru enourne oddaje. Potom ankete smo prejeli pozitivno in vzpodbudno oceno našega programa z željo, da naj z našim delom nadaljujemo.

Poleg nešteto ur naših prostovoljcev pri radiu pa je za nemoten potek potrebna tudi finančna pomoč. Na tem mestu naj se zahvalimo vsem, ki nas podpirate s svojimi darovi, oglasi, čestitkami in prisotnostjo na naših radijskih

banketih. Hrbtenico gmotne podpore našega obstoja predstavljajo slovenska društva s svojo letno članarino ter slovenske potovalne agencije, hranilnice in posojilnice, ki nam s svojimi celoletnimi oglasi pripomorejo, da se vsak teden slovenska beseda lahko sliši po radijskih valovih. Prav je, da se na tem mestu zahvalimo za denarno podporo tudi Uradu za zamejce in Slovence po svetu pri Zunanjem ministrstvu Republike Slovenije, ker se zavedajo naše ljubezni do domovine ter željo, da se ohrani slovenski jezik in kulturna dediščina tudi izven meja rodne grude. V okviru zahval moramo omeniti tudi RTV Ljubljana, ki nam pošilja kasete z izbranimi programi za Slovence po svetu.

Vsi, ki našo radijsko oddajo redno ali občasno poslušate, ste verjetno že uganili, da je približno dve tretjine oddaj posnetih v slovenskem studiu (bivšem informacijskem centru), v zgradbi g. Jožeta Kastelica, kateremu se iskreno zahvaljujemo. Eno tretjino oddaj pa opravimo v živo iz studia CHIN. Z obilo zadovoljstva vam sporočamo, da navzlic desetim letom oddaj, delo pri radiu poteka v slogi in prijateljstvu. Naša glavna skrb je namenjena potrebam slovenske skupnosti. Prav v zvezi s slovensko skupnostjo me najbolj moti dejstvo, da doslej še vedno nismo uspeli organizirati radijskega vložka, ki bi ga pripravila naša mlajša generacija. Kdorkoli ima kakršnokoli konstruktivne predloge v tej smeri, naj nam jih nemudoma sporoči. V nekaj oddaj smo leta 2000 v letu 'Slovenske Kulture' vključili tudi Prešernove poezije v slovenščini in angleškem prevodu. To je bil poizkus, da bi tako približali našega največjega pesnika tukaj rojenim potomcem. Koliko mladih je prisluhnilo temu programu, je za nas velika uganka.

Nadaljevanje na strani 28

Rt. Hon. Jean Chretien , Prime Minister of Canada Aug.-30-2001
Prime Ministers office
Parliament Buildings
Ottawa ,ON. K1A0A2

Dear Prime Minister,

Canadians of Slovenian origin are grateful to you and to the Canadian Government for supporting the entrance of Slovenia into " NORTH _ ATLANTIC TREATY ORGANIZATION "(NATO)

On Dec.- 23 – 1990 the Slovenian people voted overwhelmingly in favor of independence from the former Yugoslavia.

On June – 25 – 1991 the Republic of Slovenia declared itself an Independent and Sovereign nation.

Some of the reasons and justifications for entry of the Republic of Slovenia into NATO are: during the last ten years of its independence , Slovenia has been a strong advocate of democracy , free market economy , peace and security. It has protected human rights, minorities and democratic state government by the rule of law .

Slovenia is an active member of the United Nations , World trade organization and of numerous other international organizations (1998-1999 , was a non-permanent member of the Security council).

Aims of the foreign policy of the Republic of Slovenia apart from NATO membership include : full membership of the European Union (expected in two to three years), stable and good neighborly relations and enhanced economic cooperation with countries in Slovenia's immediate vicinity and around the world.

During its independence Slovenia has gradually established institutional relations with NATO with the objective to become a full member e.g. during Kosovo crisis NATO was granted permission to fly in Slovenia's air space. Slovenia believes that NATO is the only efficient organization for collective security in the existing European security architecture.

Recognizing unprecedented democratic progress made in the past 10 years and constructive democratic plans for the future , Canadians of Slovenian origin and " CANADIAN SLOVENIAN COMMUNITY" Strongly support entry of Slovenia into NATO and we will be very grateful for your continued support.

We assure you that Slovenia will be a strong and reliable NATO family member.

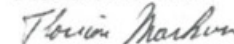
Thank you and all the best to you ,to Canada and to Slovenia.

Ema Pogacar

President
Slovenian Canadian
Council

Florian Markun

President
All-Slovenian Cultural
Committee

Frank Rihar

President
Canadian Slovenian
Congress

Canadian Slovenian Community
Co-ordinator: Stan Kranjc

22 Riverwood Terr. Bolton , Ont. L7E1S2
Tel:905-857-9364 Fax: 905-857-7670
E-Mail ; Stan22@look.ca

Copy to : Foreign Affairs Minister , Hon. John Manley .

V SLOGI JE MOČ: Kot je uspelo združeni slovenski skupnosti, da je bila Kanada prva izven-evropska država, ki je priznala samostojno Republiko Slovenijo, tako tudi pričakujemo, da bo Sloveniji pripomogla k njenemu čimprejšnjemu vstopu v NATO.

Ottawa, Canada K1A 0A2

September 21, 2001

Mr. Stan Kranjc,
Co-ordinator,
Canadian Slovenian Community,
22 Riverwood Terrace,
Bolton, Ontario,
L7E 1S2

Dear Mr. Kranjc and Co-signatories:

On behalf of the Right Honourable Jean Chrétien, I would like to acknowledge receipt of your correspondence of August 30 regarding the addition of Slovenia to the North Atlantic Treaty Organization.

You may be assured that your comments have been carefully reviewed. A copy of your correspondence has been forwarded to the Honourable Art Eggleton, Minister of National Defence. I am certain that the Minister will appreciate being made aware of your views and will want to give them every consideration.

Yours sincerely,

S. Poirier
Executive Correspondence Officer

Canada

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE
EMBASSY OF THE REPUBLIC OF SLOVENIA
AMBASSADE DE LA RÉPUBLIQUE DE SLOVÉNIE

150 Metcalfe Street, Suite 2101
Ottawa, Canada K2P 1P1
Tel: (613) 565-5781
Fax: (613) 565-5783

Ottawa, 17. september 2001
Št. 452/01

Gospod
Stane Kranjc
22 Riverwood Terrace
Bolton, Ontario
L7E 1S2

Spoštovani gospod Kranjc,

zahvaljujem se vam za poslano mi kopijo pisma oz. resolucije glede članstva Slovenije v NATO, ki jo je *Kanadska slovenska skupnost* naslovila na predsednika kanadske vlade Rt. Hon. Jeana Chretienia in na kanadskega ministra za zunanje zadeve Hon. Johna Manleya.

Resolucijo vsekakor ocenjujem kot dobrodošel prispevek k iskanju okrepljene podpore kanadske vlade pri naših naporih za članstvo Slovenije v zvezi NATO. V posebno zadovoljstvo mi je tudi dejstvo, da bila resolucija izoblikovana v okviru *Kanadske slovenske skupnosti*, ki nedvomno predstavlja najmočnejši in najbolj množičen dejavnik združevanja kanadskih Slovencev v Južnem Ontariu.

Kot koordinatorja *Kanadske slovenske skupnosti* vas prosim, da vsem podpisnikom kot tudi vsem ostalim kanadskim Slovincem, ki so sodelovali pri pripravi omenjene resolucije, prenesete mojo zahvalo za prispevek k naporom Slovenije za članstvo v zvezi NATO.

S prisrčnimi pozdravi,

Dr. Božo Cerar
Veleposlanik

**Gospod Stan Kranjc,
koordinator Kanadske slovenske skupnosti**

Ljubljana, 20. septembra 2001

Spoštovani,

z velikim zadovoljstvom sem prebral pismo podpore vključitvi Slovenije v NATO, s katerim ste se kot predstavniki kanadskih Slovencev obrnili na predsednika kanadske vlade.

Želim poudariti, da Vlada Republike Slovenije in sam osebno globoko cenimo podporo, ki ste jo na ta način izkazali prizadevanjem Slovenije. Še posebej to cenimo v tem trenutku, ko so možnosti, da bo Slovenija prihodnjo jesen povabljena v zvezo NATO večje kot kdajkoli prej.

V zadnjih mesecih sem sam večkrat v javnosti poudaril pomen, ki ga ima članstvo v zvezi NATO za utrditev mesta Slovenije v kulturno-civilizacijskem krogu, ki mu po zgodovini in vrednotah pripadamo. Vesel sem, da pri tem lahko računamo tudi na podporo Slovencev po svetu.

Lepo vas pozdravljam,

V PRIMEŽU SVETOVNEGA SLOVENSKEGA KONGRESA

Dr. France Habjan

Svetovni Slovenski Kongres nadaljuje s svojim poslanstvom, kateri je bil utemeljen v ustanovni listini, sprejeti na zgodovinskem ustanovnem kongresu SSK 27. junija 1991 v Ljubljani. Ni naš namen tokrat naštevati kaj vse je bilo postorjeno v teh desetih letih. Omejili se bomo samo na njegovo pomembnost v zadnjih nekaj mesecih.

V dneh od 20. do 22. septembra letos je bila v Mariboru in Ptuju "Druga svetovna konferenca slovenskih znanstvenikov in raziskovalcev" iz domovine in drugod. Srečanje je priredil Svetovni Slovenski Kongres družno z Univerzo v Mariboru in posebej v Ptuju (razprava o Venetih). Konference so se udeležili številni znanstveniki iz različnih področij, ki so v svojih referatih prikazali svoje nove strokovne izsledke in dosežke na področju svetovne znanosti. Gotovo je to za slovenske znanstvene delavce velikega pomena, saj so se mogli neposredno seznaniti s svetovnim znanstvenim trendom. Konference so se tokrat udeležili mnogi znani znanstveniki in univerzitetni profesorji obeh slovenskih univerz. Na žalost pa se nekateri prijavljeni govorniki iz ZDA niso mogli udeležiti konference - tragični 11. september jim je njihov namen preprečil.

20. septembra je bila svečana akademija v veliki univerzitetni dvorani ob praznovanju dneva Univerze v Mariboru, kateri je prisostvoval senat univerze, študentje ter številni častni gostje. Akademije se je udeležil tudi škof dr. F. Kramberger, v spremstvu profesorjev na mariborskem oddelku Teološke fakultete v Ljubljani. Po pozdravnih nagovorih rektorja dr. L. Toplaka, ministrice za šolstvo dr. Lucije Čok in državne tajnice Magdalene Tovornik, je akademik teolog dr. Jože Kraševac naslovil slavnostnemu zboru obsežno in izčrpno predavanje z naslovom "Poti znanosti k edinosti Slovencev". Narodno, kulturno in duhovno združevalne so bile misli, ki jih je akademik dr. Kraševac izrekel

slovenskemu intelektualnemu vrhu. Svoj govor je sklenil z besedami: "Združita nas lahko žlahtna kultura in žlahtna znanost". Ob tej priliki je rektor podelil posebna priznanja in svečane listine zaslužnim profesorjem in ostalim zaslužnim osebam. Svečano listino je prejel tudi častni generalni konzul RS iz Toronta, Jože Slobodnik.

Svetovni Slovenski Kongres v svojih klubskih prostorih na Cankarjevi že nekaj let prireja na visoki ravni kulturno-družbene večere imenovane "Izza kongresa". Tako je bil tudi v sredo 26. septembra mednarodno odmevno srečanje s temo: "Slovensko hrvaško mejno vprašanje". Večera se je s hrvaške strani udeležil član Hrvaške Akademije Znanosti in Umetnosti, akademik in univerzitetni profesor ter bivši zunanji minister dr. Davorin Rudolf, ki se je soočil z mag. Mitjo Deisingerjem, predsednikom Vrhovnega Sodišča Slovenije. Dr. Rudolf je trdil, da mejni sporazum med Slovenijo in Hrvaško, katerega sta sprejela Predsednika dr. Drnovšek in Račan, in katerega je slovenski parlament že odobril, nesprejemljiv za Hrvate. Dejal je, da je narodnostna meja na rečici Dragonji. Mag. Deisinger pa ga je zavrnil s tem, da je ta trditev sporna. Saj po priključitvi zone "B" svobodnega tržaškega ozemlja bivši Jugoslaviji je bila samodejna in štiri sporni zaselki niso billi nikdar dodeljeni Hrvaški. Meja na Dragonji je bila v SFRJ samo administrativnega pomena in nima nič skupnega z narodnostno razdelitvijo. Omenjeno srečanje je imelo veliko odmeva v slovenskih medijih, zlasti ker je bilo razpravljanje javno in na visoki strokovni ravni. Mag. Deisinger je gotovo eden najboljših poznavalcev hrvaško slovenskega mejnega vprašanja. Hrvaškemu zagovorniku dr. Rudolfu je zatrdil, da tudi meja v Piranskem zalivu ni bila nikdar določena in zdaj nastaja povsem nova razdelitev.

Svetovni Slovenski Kongres je v dneh od 17. in 18. septembra tudi gostil v svojih prostorih srečanje "Razprava o Venetih". Do sedaj je SSK organiziral strokovna srečanja slovenskih zdravnikov, gospodarstvenikov, znanstvenikov in raziskovalcev širom sveta. Gotovo za Slovenijo in slovensko znanost so taka srečanja izrednega pomena. Zato se čudimo, da je pisec (J.P.) v svojem članku v znanem mesečniku zapisal, da je diaspora več kot folklor in se negativno izrazil o pomembnosti SSK. V vsakem slučaju se pri SSK strinjamo s trditvijo, da je diaspora več kot folklor. Vendar je piščeva trditev precej drzna, morda pa iz nje izhaja le želja...

RADIO - GLAS KANADSKIH SLOVENCEV

nadaljevanje s strani 21

V nadaljevanju bi rad položil na srce vsem našim poslušalcem dejstvo, da v zgodovini slovenske skupnosti južnega Ontaria še nikoli ni bilo tako dolgoletnega in kvalitetnega radijskega programa, kot ga imamo sedaj. Sprejmite tudi izziv in izkoristite prednosti našega slovenskega studia ter se s svojo osebno udeležbo še bolj popestrite naše oddaje.

Naslednji odstavek se nanaša na slovenska društva in njihove predstavnike. Prispevajte čim več poročil o vašem delovanju in načrtovanju za prihodnost. Posredujte nam tudi konstruktivno kritiko.

Sedaj naj se kot producent v imenu radijske ekipe zahvalim vsem sodelavcem našega slovenskega radia za njihov trud in požrtvovalno delo, ki omogoča kontinuiteto programiranja:

Mariji Jevnišek, ki uredi dostavljeno gradivo za enourno oddajo. Billu Kocjančič, Miranu Vamberger in Lojzetu Mavec, ki skrbno zbirajo glasbene vložke in obenem zagotovijo nemoten potek oddaj. Našim rednim napovedovalcem Sabini Sečnik, Milici Muhič, Mimi Radovan, Antonu Kačičnik in Tonetu

Kačičnik. Mariji Ahačič-Pollak, ki kot bivša producentka še vedno z veseljem sodeluje pri radiu, kadar je v Kanadi, in tako prispeva k raznolikosti naših programov. Magistru Ivanu Dolenc, ki s svojim profesionalnim novinarskim prejemom prispeva več reportaž in je pobudnik za literarne vložke. Glavno Ivanovo delo pa je izbor domačih in tujih novic od vsepovsod - pri radijski uri in na spletni strani radia '*Glas kanadskih Slovencev*'. Cvetki Kocjančič, ki nam večkrat pošlje reportaže in v odsotnosti Ivana Dolenca prevzame njegovo funkcijo. Florjanu in Mili Markun ter Mileni Soršak za administrativne posle. Seveda se zahvaljujemo tudi našim občasnim dopisnikom: Francki Seljak, Franku Novak, Miru Koršič in Tonetu Kačičnik, ki nas obveščajo o dogodkih v slovenski skupnosti. Občasnih poročevalcev si želimo čim več, da bo naš program postal še bolj obveščevalen in zanimiv.

Za zaključek naj še enkrat podčrtam izjavo, da bo vašslovenski radio delal za vso slovensko skupnost vse dotlej, dokler ga bo le-ta potrebovala, hotela in želela, da deluje.

V imenu svojih sodelavcev, vas kot producent vse lepo pozdravljam ter kličem:

'Naj še dolgo živi in cvete slovenska radijska oddaja *Glas kanadskih Slovencev*'.

PREDAVANJA O CLAUDU SIMON

Dr. Anton Kačičnik

Dr. Metka Župančič, docentka francoščine na Univerzi Alabama, ZDA, je predstavila svojo knjigo na prestižnem devetem Mednarodnem Francoskem knjižnem sejmu Salon du livre français v Torontu, v soboto, 13. oktobra 2001

To je bila ura ponosa ne samo za dr. Metko Župančič, ampak tudi za vse druge Slovence, še posebej za tiste, ki živimo v Južnem Ontariu in

Dr. Metka Župančič
LECTURES ON CLAUDE SIMON

Dr. Anton Kaččinik

ki poznamo Metko po njenih objavah v našem dvomesečniku "Glasilo Kanadskih Slovencev". Mnogi občudujemo dr. Metko Župančič kot osebnost briljantnega intelekta, ki pa je istočasno tudi prijazen, čuteč in razumevajoč človek. Izid njene knjige "Predavanja o Claudu Simonu" (Lectures de Claude Simon) pri založbi Editions du GREF (Group de Recherches en Etudes Francophones) pomeni višek njene dolge in bogate akademske kariere. Dr. Župančičeva v njej razpravlja o delu zadnjega francoskega Nobelovega nagrajenca iz leta 1985, Clauda Simona. Knjiga pa dejansko obsega študijsko področje dveh njenih doktoratov. Najprej je to čitanka geometrične strukture enega določenega romana, nato pa še obdelava mitov iz drugega Claudovega romana. Od tod tudi podnaslov knjige La polyphonie de la structure et du mythe (Polifonija strukture in mita). Dr. Župančičeva je namreč mnenja, da so strukture in miti tesno povezani, sploh pa še, če gledamo nanje iz perspektive sodobne literarne kritike.

Prezentacijo je vodil kot konferansje predsednik Salona, dr. Alain Baudot, ki je izjemen akademik in dobitnik prestižne mednarodne nagrade. On je tudi direktor založbe Editions du GREF z Glendon College-a pri Univerzi York v Torontu. V svoji predstavitvi dr. Župančičeve in njene knjige je poudaril, da posebno ceni kompleksnost in bogastvo njenega literarnega pristopa. Še posebej da mu je všeč, kako je avtorica prepletla sodobno francosko leposlovje z delom pisateljev in likovnih umetnikov celotne zahodne zgodovine. Po njegovem dr. Župančičeva vztraja pri povezavi med slikarstvom in literaturo. V tej interpretaciji pa roman ni več samo zrcalo resničnega življenja, kot ga mi drugi ponavadi vidimo, marveč skupek vseh umetniških zvrsti, ki so pomagale oblikovati zahodnega duha.

Poleg knjige dr. Metke Župančič je bilo na tej slovesnosti predstavljenih še šest drugih knjižnih naslovov.

Dr. Metka Župančič, Assistant Professor of French at the University of Alabama, USA, launches her book at the prestigious international ninth annual French book fair, Salon du livre français, in Toronto on Saturday October 13th, 2001.

This was a proud moment not only for Dr. M. Župančič but also for all of us Slovenians, especially the ones living in southern Ontario, who knew Metka through her contributions to our bi-monthly publication The Voice of Canadian Slovenians. The publications of her book by Editions du GREF (Groupe de Recherches en Etudes Francophones) Lectures de Claude Simon, represents a pinnacle in her long and illustrious academic career. In her book, Dr. Župančič presents the last French Nobel Prize laureate from 1985, Claude Simon. This book actually combines her two doctorates. First, the reading of geometrical structure in a particular novel, and second the myths, in another novel by Claude Simon. Dr. Župančič believes that the link between structures and mythology are very close, especially from the perspective of contemporary literary criticism.

The Master of Ceremonies of the presentations was the president of the Salon, Dr. Alain Baudot, who is an outstanding academic and winner of a prestigious international prize. He is also the director of the Editions du GREF located at the Glendon College of York University, Toronto. He especially liked the way Dr. Župančič interwove contemporary French fiction with that of writers and artists throughout western history.

Besides Dr. Župančič's book, during the ceremony, six other books were launched as well.

Sincere congratulations Metka from all of us. We wish you many more successes at your academic endeavors.

PETI SVET - ALI OVCE MARKA POLA

(Po originalnem rokopisu Miroslava Raka)

(nadaljevanje)

Tretji del.

Voznjo smo nadaljevali in se čez nekaj časa ustavili pod malim vzponom. Jeep smo pustili za bregom in se peš povzpeli kakih dvesto metrov, opazujoč čudovita pobočja. Skoraj se je že mračilo, ko smo visoko na pobočju mogočnega hriba opazili skupino ovnov, ki so se z vrhov začeli spuščati v dolino na pašo. Bilo jih je osem in trije med njimi so se ponašali z mogočnim rogovjem. Vedeli smo, da je bilo za naskok že prepozno, ker nas bo prehitela noč, preden bi se jim dovolj približali za odstrel. Ne da bi nas opazili, smo se umaknili za greben.

Ovni so bili sedaj še ločeni od ovc, ali vedeli smo, da se bodo kmalu začeli pariti in se pomešali med seboj.

Bila je že trda tema, ko smo se vrnili v tabor. Takoj sem poiskal Winiamina, ki sem ga našel v kuhinji in mu predlagal, da nam za naslednji dan oddeli isto lovišče kot danes, kjer smo našli ovne. On je tisti, ki vsak dan posebej odloči, v katero smer gre vsaka skupina, da ne bi drug drugemu kvarili lova.

Spet ena noč brez spanja, saj nisem mogel pozabiti razkošnega rogovja ovnov in sem bil popolnoma prevzet. Po vsej verjetnosti je spomladi leta 1272. v gorovju Hindu Kush na poti na Kitajsko Marko Polo prvič videl in opisal te čudovite ovce z izredno dolgim, špiralno navzven zavitim rogovjem, ki se danes, več kot sedem sto let kasneje, nosijo njegovo ime: "Marco Polo - Argali Ovis Ammon Poli".

Že ob četrti uri zjutraj so me zbudili iz rahlega sna in ob petih smo bili že pol poti do naših ovnov. Vozili smo se proti vzhodu in se z druge strani kot prejšnji dan skušali približati pobočju, po katerem naj bi se ovni ob prvem svitu vračali iz doline.

Nebo je bilo še vedno posuto s svetlimi zvezdami in kot vedno, je pihal leden veter. Šofer je zavil na desno in naša skromna steza se

je kmalu spremenila v delno s snegom in delno z ledom prekrito strugo potoka. Še vedno je bila trda tema, zato smo se orientirali le po obrisih hribov, ki so nas obdajali od vseh strani. Šofer je ustavil in z voščem sva stopala naprej po potoku, kakor hitro mi je pač dopuščalo moje srce in močno dihanje, s katerim sem iz redkega zraka lovil kisik, saj sva bila na približno pet tisoč metrov morske višine.

Šofer je ostal pri vozilu, da ga je vsakih dvajset minut vžigal, da nam ne zamrzne. Z njim sva imela radijsko zvezo in klicali smo se vsake pol ure.

Iz struge potoka sva zavila na rahlo vzpenjajoče se pobočje, da bi si pridobila boljši razgled nad dolino. Na vzhodu se je pričelo rahlo svitati in upala sva, da ovni še niso nad nama. Hitro se je pričelo daniti; skrila sva se v kup skalovja in z daljnogledi opazovala se temno dolino. Bil je hudičev mraz, posebno, če se ne premikaš, ga občutis prav do kosti. Razmišljal sem in si želel, da bi imel "eskimsko obleko" narejeno iz "karibujevih kož", kajti le ta bi me obvarovala mraza, sem modroval in že misel sama me je vsaj malo ogrela. Jaz bi seveda raje hodil, a strategično je čakanje bolj uspešno. Ovce in koze imajo izreden vid in opazijo vsak najmanjši premik, zato se jim je tako težko približati. Ko se vzpenjajo, vedno pričakujejo nevarnost iz doline; vedno pogledujejo nazaj, če jim kdo ali kaj sledi.

Tri grebene pred nama sva opazila veliko skupino ovc; bilo jih je preko trideset; pasle so se navzgor. Skoraj sva obupala; jaz sem za skalo začel mendrati, da mi ne bi zmrznile noge.

"Pastoj!" je šepnil vošč.

Na drugem in ne na prvem pobočju, kot sva pričakovala, se je pokazal oven in za njim še drugi, tretji bila je ista skupina, ki smo jo videli prejšnji večer.

Skrita za skalo sva jih opazovala in ocenjevala; bili so v isti višini kot midva. Z vrha hriba je pihal rahel veter.

“Skolka metrof?” sem zašepetal.

“Trista!”

“Trista pedesjat!” sem odvrnil.

“Možna!”

Počasi so se pasli in tu in tam pogledovali v

d o l i n o .

Odložil sem daljnogled in optiko na puški obrnil na 9x ter jih p o n o v n o presojal.

“Trečil!”

“Da!” je šepnil vodič.

Za naslon sem na skalo položil svojo kučmo in n e k a j k r a t g l o b o k o vdihnil ledeno mrzli zrak. V

mislih sem računal: na tristo metrov kroglja moje puške pade dvanajst cm. Odločil sem se, da pomerim eno ped višje proti vrhu hrbta. Ustavil se je prav povprek; “Ja!” sem si rekel, zadržal dihanje in rahlo stisnil petelina.

Zaradi prostranosti brezmejne pokrajine je bilo v ranem jutru komaj slišati strel. Oven se je stresel, kot da bi se zdramil iz spanja. Za trenutek so vsi obstali; niso vedeli od kje strel. Moj oven je napravil še par korakov in klecnil na kolena. Ostali so se nemudoma spustili v dir proti vrhu hriba.

Po radiju sva poklicala šoferja in ga seznanila z razburljivimi, a istočasno uspešnimi dogodki, sama pa sva se odpravila k mogočnemu ovnu. Ko sva ga dosegla, nas je obsijalo sonce in na neznozem mrz sem čisto pozabil. Nisem in nisem se mogel nagledati lepote mojega ovna.

Čudovit je bil! Res spoštovanja vreden.

Šofer se je kmalu pripeljal skoraj do ovna; kar samo se mu je smejalo. Čestital mi je, me objel in rekel:

“Zavrta pajhamo na kazaroga!”

Ne! Ne! Sem si mislil. Jaz rabim čas, da se nagledam moje trofeje, da se mu posvetim. Imenoval ga bom “Marko”.

“Našel ti bom častno mesto, malo višje in korak naprej od drugih ovnov, saj med ovncami, Marko ti boš ta glavni, njihov vodja!” sem modroval.

Ta oven je visoko cenjen, k e r i m a najdaljše roge in je tudi najvišje živeča divja ovca. Če dolžina roga na

vsaki strani presega sto dvajset cm, se smatra trofejni. Najdaljši, do sedaj najdeni, odpadli rogovi merijo sto štiriinosemdeset cm. Marko Polo ovce po številu niso redke, saj menijo, da jih samo v eni tretjini vzhodnega Tajikistana živi petindvajset tisoč. Medtem ko celotno število v Afganistanu, Kirgiziji, Kitajski in Tajikistanu presega petdeset tisoč. Kljub temu ta zvrst spada v divjad, zavarovano z mednarodnim kongresom za trgovanje z ogroženo divjadjo. Zato je za odstrel, prevoz in lastništvo potrebno dovoljenje zgoraj omenjene organizacije “CITES”, pri kateri sodeluje sto-dva-in-petdeset držav, ki so odgovorne za obvarovanje in ohranitev živalstva in rastlinstva (Faune in flore). Tudi Slovenija je v preteklem letu, v letu 2000, postala članica CITES (Congres International Trade In Endangered Species).

Ovna smo s težavo potegnili do vozila in ga po nekajkratnih poizkusih končno le naložili zadaj na Jeep, ki se je pod njegovo težo globoko ugreznil. Vozili smo se zelo počasi in proti večeru prispeli v tabor.

Vsi so bili navdušeni in veseli, da smo končno le uplenili prvo trofejo in smo uspeh proslavljali pozno v noč.

Tudi Tone in Mell sta si že ogledala svoji trofeji, zato je bilo mnogo načrtovanja za naslednji dan lova. Oba sta bila že ob štirih pokonci, kajti vedeli smo, da je zgodaj zjutraj, ko se začne daniti, najboljši čas za odstrel.

Po odhodu lovcev sem zaspal, a ko sem se prebudil, me je glava pošteno bolela in brundal sem si tisto: Joj, joj, k'mam težko glavo, joj, joj, k'me vse boli Verjetno sem preveč proslavljajal.

Vzel sem si prost dan, kajti hotel sem biti priča, kako pripravljajo trofejo za pot v Kanado.

Štirje smo po zajtrku ovna na pol nesli, na pol vlekli na breg za šotori, kjer ga je Ulmer še ponovno fotografiral, nakar so ga naši pomagači spravili v četrti šotor, katega tla so bila prekrita z umetno maso, kajti preparatorji so v njem slačili divjad, solili kože in rezali meso. Fantom sem razložil, da bom vzel prvo polovice kože, prve noge in seveda rogovje.

Dan je hitro minil in zvečer sta se Tone in Mell spet vrnila brez plena. Ob večerji sem rekel Winiaminu, da bi rad dovoljenje za kozoroga in takoj nam je odredil osemdeset kilometrov oddaljeno lovišče, katerega teren je bil še bolj skalnat, kot lovišča okrog našega tabora. Kozorogi se namreč držijo v še težje dostopnem svetu kot ovce.

Spet smo bili pokonci že zgodaj zjutraj in pripravljeni za nove avanture, smo se odpeljali v še temno jutro. Tokrat ni šlo vse gladko in Jeep nam je večkrat ugasnil. Šofer je vzel zaboj z orodjem in "mašino" na pol razdril in jo popravil. Oddahnil sem si, saj sem razmišljal kako bi se stvar iztekla, če ne bi mogel popraviti vozila in bi obtičali v prostrani pokrajini, kajti med visokim hribi naš radijo ni delal in ne bi bilo mogoče

klicati pomoči. Seveda smo bili dogovorjeni, če se kaka skupina ne vrne do devetnajste ure, se iz tabora pošlje vozilo za pomoč. Osebnost mislim, da bi bil glede na prostranost dežele pravi čudež, da bi kdo koga našel, a k sreči se to ni zgodilo in je ostalo samo pri špekulaciji.

Dan je hitro minil in v tabor smo se vrnili brez posebnih novic glede lova. Toni in Mell sta ta dan veliko videla, a na ovna še ni nobeden streljal. Mell je v krdelu volkov zadel dva; enega so pripeljali v tabor, drugi pa jim je ušel.

Zvečer nas je iz dve uri oddaljenega mesta Murgab obiskal upokojeni ruski K.G.B. general Saša in s Tonetom sta se pozno v noč pregovarjala, kdo so bili največji vojni zločinci preteklega stoletja. Saša je Toneta nagovarjal, naj mu proda Zeiss daljnogled, a do kupčije ni prišlo, zato smo mu obljubili, da ga bomo obiskali na njegovem domu, ko se bomo vračali skozi Murgab.

Tone in Mell sta bila že spet pokonci ob štirih zjutraj in nemudoma odšla na lov. Sam sem se malo poležal, saj sem vedel, da je lažje upleniti kozoroga kot ovna in sem torej imel še nekaj časa; kljub temu smo bili že ob šestih na poti.

Ob svitu smo videli precej ovc, a nobenega kozoroga. Zanimivo, da sta Tone in Mell vsak dan govorila o trofejnih kozorogih, a na mojem lovišču nič.

Šofer je ustavil v globoki grapi; izstopili smo in z daljnogledi pregledali vsa pobočja in iz njih visoko v nebo strleče skalnate grebene. V sveže zametenem snegu smo videli mnogo vsakovrstnih sledi, ali nič ni bilo videti živega. Ura je bila ena popoldne in sedli smo v Jeep. Vodič je med prvima sedežema razgrnil neko cunjo in nanjo naložil opoldanski prigrizek; jedli smo.

"Vidi tam!" je skozi okno vozila pokazal šofer, ki je imel več smisla za lov in boljše oči, kot vodič.

Enkrat en prizor! Navpična stena na južni strani visoke gore in na vrhu je v vrsti stalo in gledalo sedem kozorogov - Siberian Ibex - Capra Sibirica. Dva močna kozla in pet koz. Sam sem bil tako presenečen, da je minilo nekaj sekund,

preden sem se zavedel, da imam priliko za odstrel.

Oddaljeni so bili šest sto do sedem sto metrov, a do navpične stene, kjer so stali, je bilo dvesto do dvesto-petdeset metrov vodoravne razdalje. Če torej streljam navzgor, bo padec moje kroglice le kot na vodoravni razdalji, po moji računici le par centimetrov.

Kozorogi so se zaradi višine in daljave počutili varne in nas ošabno gledali. Ko sem s puško v roki izstopil iz vozila, sta me moja spremljevalca vprašujoče gledala.

“Ugasni Jeep, da ne bo tresel!” sem rekel šoferju.

Nista mislila, da bom streljal na tako razdaljo; balistika jima je bila deveta dežela.

Pihal je zelo rahel veter, prav toliko, da sem ga čutil. Kozla sta stala spredaj, prav drug ob drugem; desni je imel daljše roge. Meril sem in meril; veter je pihal z leve strani in pomeril sem večjega; ped na levo, a strela nisem dvignil, kajti kozelj ima široka prsa.

Umirjen, s puško naslonjeno na vozilo sem še meril in meril, prepričan, da bom zadel, a pri takem strelu sta koncentracija in pozitivno mišljenje nujna. Končo sem s polnimi pljuči zraka stisnil petelina; strel se je odbil od navpične stene, kot bi streljal s topom. Kozorog se je zamajal; bal sem se, da bo padel naprej in si ob padcu po navpični steni zlomil roge, a se je k sreči obrnil nazaj.

“Pagodil!” me je začudeno gledal šofer. Vprašal me je, koliko sem višje meril in mi ni verjel, ko sem odgovoril:

“Ničevo!”

Na nepojedeno hrano smo čisto pozabili. Peljali smo se ob strmi steni in po sledih v snegu ugotovili, kako od zadaj lahko pridemo na greben. Mislim, da sta se moja spremljevalca bolj iz zvedavosti kot potrebe navdušeno zagnala v hrib. Sam sem jima skušal slediti, a še preden sem dosegel polovico, sta postala precej glasna in kmalu sem ju videl, ko sta navzdol proti meni valila velikega kozoroga. Sam sebi sem se čudil, da sem ga res zadel na tako razdaljo. Brez dvoma je bil to moj najboljši in najdaljši uspešen strel.

Sablji podobno rogovje je merilo en meter. Res ne najdaljše, a zame, kadarkoli ga bom pogledal, se bom spomnil svojega enkratnega klasičnega strela.

Še pred sončnim zahodom smo se vrnili v tabor; moj lov je bil končan. Čakali smo Toneta in M e l l a ; prepričan sem bil, da so kaj uplenili. Ko se je stemnilo in ko so se na jasnem nebu prižgale zvezde, smo v daljavi opazili luči, ko so se vračali naši lovci. Odgovori na naša običajna

vprašanja so bili še vedno:

“Ničevo! Ničevo!”

Ogledali so si mojega kozoroga in mi čestitali. Sam se nisem najbolje počutil, ker sem bil z lovom končan in nisem vedel kaj bom počel, ko bodo drugi lovili, ker pač nisem vajen lenariti.

Sledilo je običajno jutro; naša lovca sta odšla že ob četrti uri, vsak dan bolj navdušena in polna pričakovanja in prepričan sem bil, da sta imela trofeje že izbrane. Potrebna je bila le še pika na “i”.

nadaljevanje v prihodnji številki

HOW TO BLOW OUT 100 CANDLES ON YOUR BIRTHDAY

Dr. Ciril J. Godec, M.D.

Before I tell you how to join the fastest growing segment of the U.S. population, I first have to describe a centenarian. He/she is mentally alert, healthy, has a hobby, reads the daily newspaper and is quite well educated. Centenarians are rarely sick and most have never smoked. Their income is moderate, although a few are rich. They keep close contact with family and friends. All of them, without exception, have a zest for living.

They became centenarians by smart nutrition and more active lifestyle, by hard work, very seldom by luck. Longevity is not an automatic consequence of a sensible and healthy lifestyle. Accidents and old age do happen but not by accident. A healthy lifestyle increases our chances to blow out 100 candles.

"We should die young but as late as possible", suggests dr. Wynder of the American Health Foundation. We should stay young as long as possible, but this requires hard work. Let's explore with you the possibility that old age could be interesting and rewarding. The journey toward old age may be a long one, with many hills to overcome. However, it is better to be on the hill than under it.

First, some figures. The global population is aging. In 1955, the world population was 2.8 billion; now is 5.8 billion and it will reach 8 billion by 2025. The fastest growing segment of the population in the U.S. today is people over 80. Between 1950 and 1990 the U.S. general population increased by 40%, but for the population over 60 the increase was 89%, and for over 85 it was a staggering 232%. Currently 11% of the population is over 80; by 2025, this will almost double to 19%. Women represent 55% of those over 65 and 65% of those over 75.

In the world today, more than 15 million

adults aged 20-64 die every year. Most of these deaths are premature and preventable. For instance, 585,000 women die annually during pregnancy or childbirth. Most of these deaths can be avoided. The risk of death in this group is 1 in 400 in the U.S. and Europe, 1 in 65 in Asia, and 1 in 16 in Africa. Death from smoking is also preventable. But tobacco will become the leading cause of death by 2020. Deaths due to poor nutrition, physical inactivity, drugs and dangerous sexual behavior could also be preventable.

Nevertheless, around the world the life span is still increasing, mainly on account of better sanitation, cleaner water supply, improved living conditions and the promotion of healthier lifestyles. To a much lesser degree longevity is due to medical interventions, even in developed countries.

Women's Advantage

Evolution especially favors longevity for females, despite menopause, which ends a woman's reproductive life. Menopause is uniquely human. Most animals have their entire life span available for reproduction. Tortoises, whether 10 or 60 years old, have the same reproductive potential. Menopause provides a survival advantage, since older women (those over 40) have 20 times the mortality rate of younger women during childbirth. In today's society, the long postmenopausal survival is especially beneficial for grandchildren, whose future is better protected through grandmotherly protective care.

Men face a different landscape in older age. In the longevity race, men in their 60s and 70s have the steepest hill to overcome. During this period, many men succumb to heart disease, cancer, diabetes and stroke. But if they do not smoke, if

they exercise, pay attention to nutrition, and are not obese, men can make it to 90. Men have to work hard on their longevity.

Men in their 90s are healthier than the most men in their 70s. Women generally have smoother sailing toward their 80s. In general, women eat less, especially less meat; they smoke less (despite a recent increase of smoking among women), and obesity itself is less damaging than for men. Man's obesity around his belly (apple-type obesity) is much more dangerous than woman's obesity around her hips (pear-type obesity). Lots of women today are making it to 90 with relative ease. Then their health starts to decline. In the longevity marathon, women are superior runners. Among centenarians, 85% are women.

Biologically, estrogen gives women an edge. Estrogen lowers cholesterol: increases HDL (good cholesterol) and lowers LDL (bad cholesterol). Estrogen provides an anti-oxidant and protects women biologically. On the other hand, men with testosterone production throughout their entire lives are handicapped. Testosterone increases LDL and decreases HDL; thus men have more heart diseases and more strokes *and according to my urologist, testosterone also contributes to the growth of cancer of prostate (ed.note)* Due to "testosterone toxicity", boys practice more risky behavior during their lifetimes and consequently die sooner more frequently than girls.

More Boys Born

Before birth, at conception, boys have a numerical advantage (115 for boys vs. 100 for girls) to compensate for the fact that miscarriages, stillbirths and spontaneous abortions more frequently cancel male births. At birth there are still more boys than girls (104 vs. 100). By age of 35 the numerical advantage of males disappears because of their higher mortality rate. Among people over 65 in the U.S. today, the sex ratio is 3 to 2 in favor of women.

Today, in most countries around the world, females live longer, with exceptions of India, Pakistan and Bangladesh, (*and even in parts of mainland China*), where people still practice female infanticide and bride burning. Recently, with prenatal sex determination, the practice of aborting females has increased.

More than 50% of today's 74 million baby boomers will live past age 85. We are approaching a rectangularization of our society: all age groups, 0-80, are of the same size. In 1900, American society was bottom-heavy, with lots of young people and only a few of old age. During the Roman Empire, life expectancy was 20-25. In today's Japan, the average life span for women is 90 and for men a few years less. (For U.S. women it is 80, for men 75).

Enough statistics. How can we translate these figures into a meaningful strategy to increase longevity not only life span, but health span? In the U.S. we have probably the best and the most sophisticated healthcare system anywhere in the world. Unfortunately, the most sophisticated does not always translate into a longer life span.

Cheaper to Die Very Old

There are economic incentives for increased longevity. Healthcare costs for persons dying in their 60s average \$22,590 for the final year of life, but only \$8,296 if they were to die at age of 101. In the very old, we are witnessing the compression of morbidity; the older elderly get sick much less frequently.

We now have more than 70,000 centenarians in the U.S. Many thousands of people born today will see the advent of the 22nd century. Centenarians do not avoid stress; they cope with it efficiently and are seldom depressed. They have a "stress-resistant personality". They accept losses, go through many bereavements (since they live so long). They are low on neuroticism. They are emotionally flexible, adaptive and stable. A few do have good genes (longevity in

the family). A 108-year-old man recently celebrated his birthday with his three living sisters 99, 102 and 103.

Those who live to be very old void infectious diseases and serious injury. Even if they get cancer, they fight it with a positive attitude. They eat moderately, exercise a lot; while 99% of them are non-obese and non-smokers. 80% keep the same weight throughout their entire adult life.

A study of old Boston neighborhoods found that most centenarians live in three-decker houses, so that they climb stairs all the time. Most of them are involved in mental workouts learning new skills or practicing the established ones all the time. Many of them are involved in music, art and writing. In many centenarian homes, there is a piano. They learn new skills constantly. They work efficiently way past retirement age.

Preventing Alzheimer's

There are data that mental workouts might prevent Alzheimer's disease in many older olds. A brain autopsy of a 101-year-old revealed brain similar to that of a 50-year-old. Pathologists could not discern any neurofibrillary tangles that might be responsible for Alzheimer's. In one study, in only 4 out of 14 centenarians' brains could pathologists detect brain changes suggesting Alzheimer's. Male centenarians have a lower rate of Alzheimer's than women.

The brain is probably the most important organ in reaching longevity. It thrives on stimulation. Learning new skills stimulates nerve cells to make new connections and new neural networks during one's entire lifespan use it or lose it. Mental workout may represent the best prevention against Alzheimer's.

Most centenarians do not have major diseases. They have a lifetime of excellent health. Their health, mental and physical, deteriorates only shortly before death. They compress morbidity to only shortly before death. They

compress morbidity to only a few weeks or days before they die. They all have fighting spirits and they take good care to preserve their mental and physical abilities. Approximately 55% of them live either with their family or independently. The rest live in nursing homes.

Centenarians have a low rate of cancer, heart disease and Alzheimer's. The only chronic diseases centenarians have consistently are osteoarthritis and non-aggressive skin cancer. Old age is not process of declining health, but more avoidance of disease. Drs. Perls and Silver, in their study on 169 centenarians in Massachusetts (1994-95), discovered a high preservation of cognitive skills. None of their subjects feared death; they were thankful for every day they had. They did not moan and groan; they took problems as challenges; they had highly preserved sense of humor; they endured hardship well (some were Holocaust survivors).

Longevity Takes Work

Living to be 100 takes 100 years of hard work - this is the prevailing philosophy of most centenarians. The mortality curve decreases sharply after the age of 90.

The increased number of centenarians reminds me of a British long distance runner, Roger Bannister, who in 1954 ran one mile under 4 minutes (3:59:04). It was a major event in sport. Today, many college athletes run below 4 minutes. Reaching 100 today is no longer an exceptional occurrence. In 1900, there was one centenarian in 100,000; in 2000 there was one in 8000. The rate of increase was 8% per year, compared to the general population increase of 1% per year.

We need to change our philosophy about life at an older age. The traditional concept has been for slowing down, relaxing, doing nothing and enjoying recreation in old age. Fortunately, that no longer holds. The new concept is just the

opposite never retire and think of recreation as spelled re-creation. Work and recreation are intertwined throughout life; lifelong learning and lifelong work are being adopted by more and more Americans.

Optimists

Most centenarians are optimists. Pessimism, hostility, depression and social isolation lead to an early death. People with these qualities do not make it to older old age. The pessimist is emotion-focussed; the optimist is problem-focussed and is cultivating his/her coping skills all his/her life. It is for us to choose, as noted in the Irish song "A man becomes the song he sings". Optimists live better and longer.

There are recent examples of our society's rejecting old stereotypes on aging George Bush (father) performed a 12,500-foot skydive in Arizona at age 73 in 1997. Maria Pasano graduated from Harvard at age 89. Senator John Glen revisited space at the age of 77. None of us can stop aging, but we do not have to grow old. Aging itself does not necessarily trigger Alzheimer's. Mental workout (music, writing, studying, developing new skills) is like "vaccine" against brain damage. Many centenarians play a musical instrument. It increases the adaptive capacity of the brain and increases its functional reserve.

Old age does not need to be a social and economic burden. With compression of morbidity into a very short period before death, older age can become exciting, enjoyable, and even productive by some. Our family friend is 92 years old. She enjoys painting enormously. She paints every day and everything she paints she sells. Sometimes she earns up to \$8,000 a month for her paintings.

We should cultivate a good lifestyle from the cradle to the coffin. Physical and mental workouts should be practiced throughout life. Old age need not to be feared with trepidation

but embraced with freedom and wisdom. A long health span, short disability span and compression of morbidity should become our goals. Longevity is no longer determined by good luck, by our genes or by your doctor. A careful, enjoyable and healthy lifestyle achieves it.

Dr. Ciril J. Godec, chairman of urology at Long Island College Hospital, has been in past frequent contributor to the Glasilo kanadskih Slovencev. It may be of interest to our readers, that Dr. Godec forgot to mention one very important factor contributing to human longevity: Guardian Angel; on September 11, 2001 Guardian Angel protected him as he safely left one of the WTC twin towers, in New York less than an hour before it was destroyed by the terrorists.

VENETI - KORENINE SLOVENSKEGA NARODA

Jože Škulj

V Ljubljani se je 17. in 18. septembra vršila pod okriljem SSK prva mednarodna koferenca z naslovom *Veneti v etnogezi srednje-evropskega prebivalstva*. Predavanje je bilo na programu 28, toda zaradi katastrofe 11. septembra v ZDA se niso vsi predavatelji udeležili tega posvetovanja. Predavanja so prispela iz ZDA, Avstralije, Črne gore, Finske, Kanade, Makedonije, Nemčije, Srbije in Slovenije.

Iz Kanade so bili na programu trije predavatelji: Anton Ambrožič, Anton Škerbinc in Jože Škulj. Vsi trije zagovarjajo tezo, da korenine Slovencev segajo daleč nazaj v zgodovino. Ambrožič je povezal zgodovinsko dokazane Venete iz Galije v Franciji, kjer je s pomočjo slovenščine prevedel 60 venetskih napisov in tudi nakazal pomen plemenskih, krajevnih in rečnih imen. Škulj je navezal starinkost slovenskega jezika s primerjavami s sanskrtom in venetskim jezikom in tudi nakazal že več kot 9,000 let stare genetske sorodnosti z Indo-Arijci v Indiji. Citiral je tudi genetike, ki ugotavljajo, da je manj kot

nadaljevanje na strani 42

VENETI: FIRST BUILDERS OF EUROPEAN COMMUNITY

Anton Škerbinc

The recently published book Veneti: First Builders European Community, tracing the history and languages of early ancestors of Slovenians is the most comprehensive study of early ancestor of Slovenians and is one of the few works to challenge the heavily flawed history writing of central Europe.

The three authors: dr. Jožko Šavli, an economics professor; Matej Bor, a linguist, poet and dramatist and Ivan Tomažič, a Catholic priest - all natives of Slovenia, worked separately researching the history and language of their nation. Later they joined forces and in 1996 published their findings in English.

In the course of their research they discovered that the origin of Slovenians was shrouded in a number of improvised theories which had essentially no documentary or historical foundation, that these theories have been disseminated by nationalistic reason by the dominant history schools of central Europe since the middle of last century, and have been accepted unchallenged as true account of the history of Slovenians. These makeshift theories were accepted by slovenian historians themselves with very few exceptions.

The strongly held assumptions that Slovenians were South Slavs who came to their present homeland in the 6th century A.D. was found to be no more than a well disguised device to "prove" that Slovenians ha no indigenous rights and domicile in central Europe, that they were intruders who had to be controlled and denationalized. The process of forced assimilation has been vigorously imposed for centuries and continues to be carried out by the dominant and powers of central Europe.

Equally unrealistic and hypothetical were the theories concerning the national of the ancient

Veneti. The "official" Venetologists have maintained in the majority of cases - for no apparent reason - that Veneti were an Italic people, although there were some cautious indications that the Veneti, who came from the north into the area of northern Adriatic and the Alps during the Bronze Age, could have been of Slavic origin. The latter suggestion was generally dismissed and further research regarding the identity of the Veneti came practically to a standstill until the publication of this work.

According to Bor, the reason for the unproductive status of Venetic research is simply this: "The Slavic linguists have 'ceded' the Venetic language to non-slavic western researchers, among whom there is not one who had full command and intimate knowledge either of the old slavic or the modern slavic languages, and also of the surviving slovenian dialects which play an extremely important role in this undertaking."

Another area of unresolved study is the question of the proto-language of central Europe. This problem is essentially straightforward, but, for no valid reason, it was dismissed by the linguists. The leading Indo-Europeanists were generally satisfied with the erroneous view that the language of the pre-Indo-European Europe was unknown, and therefore it was no need to probe beyond this assumption. This attitude has prevailed to this day.

However the findings of Šavli, Bor and Tomažič turned the existing historical and linguistic image of Europe upside-down, and created a profoundly disturbing new insight into Europe's distant past.

In Part One, dr. Šavli presents a survey of prehistory of central Europe. He then takes us on a journey through the remains of the Venetic

culture and language, especially to the Alpine region and northern Italy between the river Po and the Alps. According to the authors, the Veneti (not to be confused with the Venetians!) were a Proto-Slavic people, and were the bearers of the Urnfield culture in central Europe. They settled in Austria, Slovenia, northern Italy and eastern Switzerland around 1200 B.C. In their original settlement area there are to this day place-names (toponyms).

The reader will wonder why the connection between Veneti and slovenian place-names The answer is simple. According to th authors, the Slovenians are direct descendants of the Veneti. They are even now called "Windische" by their German neighbours and "Vendek" by the Hungarians and they still live in the territory of the ancient Veneti Este culture in Slovenia, Italy, Austria and Hungary. Their language is closely linked to the Venetic language. In reality, most of the terms used by the ancient Veneti in creating the toponyms in the area of the Alps are still used in the modern slovenian language and its numerous dialects.

In Part Two, the mysteries of the Venetic inscriptions are unveiled. These inscriptions belong to the oldest monuments of written language in Europe. Scholars had not been able to decipher them until Matej Bor found in the slovenian language the key to their translation. Although the Venetic inscriptions are more than 2000 years from the contemporary slovenian language, the similarities of the two langages are such that these important cultural monuments can still be understood. Years of Bor's research into the Venetic inscription proved not only that the ancient Venetic language was (contrary to official linguistics) proto-slavic, but also that the slovenian language is its continuation.

In Part Three, Ivan Tomažič brings together all components of the so-called Venetic theory: the earliest known people of central Europe were Proto-Slavic Veneti; the Slovenians are West Slavs

and descendants of the Veneti; the original languae of central Europe before the arrival of Indo-Europeans was Slavic.

Tomažič includes the important study of similarities between the Sanskrit and slovenian language. The similarities are extensive and could have originated only around 2000 B.C. when the indigenous slavic language of central Europe and the the language of the newly-arrived Indo-Europeans merged.

The individual segments of the study may seem puzzling or even preposterous at first sight, but one soon discovers that the totality of the so-called Venetic theory is well grounded and is the only plausible explanation for the problems plaguing the research into indigenous language and the subsequent development of Indo-European languages. It also resolves the question of the ethnic identity of the bearers of the Urnfield cultue and their descendants.

The authors maintain the difficulties of history writing in Europe are mainly those of political interference and nationalism. There is throughout the book a strong sense that solutions to all these questions could have been found long ago had there not been intense resistance on he part of those who were creating history to suit their own national agenda of prestige and superiority.

Veneti: First Builders of European Community represents a long overdue effort to revue the flawed historic image of central Europe. One of the aims of this work is to draw attention to the need for unbiased and improved research methods. It has attracted considerable attention and recognition among scholars and layman in Europe and abroad. It has also drawn sharp criticism from those who cannot accept the fact they made wrong decisions in the area of historiography and linguistic and archaeological legacy.

VOLUNTEERING IS GOOD FOR YOU!

By Oscar Koren - President, Slovenian Home Association

Recently, I have attended a number of events sponsored by various Slovenian associations. There was the Slovenian Day celebration in Bolton, bus tour to Orillia, including a cruise and visit to the Stanrika Farms, Slovenian pilgrimage to Midland, farewell party for the Slovenian ambassador to Canada in Mississauga and a few others. One observation that caught my attention were the large numbers of retirees (including myself) and seniors among the attendees. I also noted that the majority of event organizers were individuals in that age group.

I often wondered why people volunteer to organize such events and spend countless hours in meetings. My belief is that people volunteer for a number of reasons: to help others; to enrich their community; to give back to society; and also to enrich their own lives.

When we think about volunteering it's often from the perspective of what can we do for others. However, have you ever considered looking at it from the perspective of what's in it for you? When you volunteer you certainly have the opportunity to make a difference in the lives of others but at the same time it gives you a warm fuzzy feeling of being needed. This idea is not new. In 1935 Slovenian author, Dr. Martin Kojc, wrote a book entitled, "Das Lehrbuch des Lebens" (Sl. Učbenik Življenja) in which he observed that many people, soon after they retired, became sick and soon died. He postulated that as retired people lost their jobs they started to deteriorate physically as well as mentally. They started to feel old, lonely and useless and rapidly went downhill. He reasoned that if those same people volunteered and worked towards new goals their sickness and sense of uselessness would disappear and they would enjoy improved health regardless of their age. He warned that people must find new

goals after their retirement and should not rest on their laurels as this is a sure way to slide into negative thoughts, depression and self-pity.

What about the young people? Why should they volunteer? First, volunteering gives you a chance to sharpen the skills you already possess and acquire new ones that can help with your career development. Second, volunteering gives you experience to put on your resume. Most employers look for relevant practical experience on the applicant's resume. Such practical experience does not necessarily come from "paid work experience" but rather in many cases comes from volunteer positions. Third, volunteer positions offer opportunities to network, meet new people who are willing to help, make new friends and establish personal contacts. This is very important for those looking for a job since over 68% of jobs are found through personal contacts and networking. If you are thinking about a career transition, volunteering can help you take the transferable skills you already have and "customize" them for your next area of interest.

If you are new to volunteering you will find that the challenge is finding a volunteer role that's right for you. If you are stuck please feel free to contact the author for a free consultation. All it takes is one good contact to begin the process.

In conclusion, I would like to emphasize that volunteering has many positive benefits in one's personal as well as professional life. By helping others, you can help yourself by building your transferable career skills, gain work experience and enrich your personal life.

MAMA KAVČIČ, ZMERAJ NASMEJANA: A SPOKEN EULOGY

Richard Vuksinic

(The following text was read at the funeral mass of Francka Kavčič on the 15th of October, 2001.)

Mama Kavčič, with three grandchildren on a visit to Slovenia in 1993. The cross was build by her husband.

To begin, I would sincerely like to thank each and every one of you for being here today, and to thank the hundreds of people who paid their respects over the weekend. I would also like to thank Gospod Plazar for celebrating mass and for giving me this opportunity to say a few words. The large number of people in attendance today is testimony both to Mama Kavčič's place in all of our hearts and to the rock solid character of the community in which she was a fixture for so many years.

There inevitably come times in all of our lives when we must bid farewell to a close relative, to a loving parent, an honourable grandparent, a sibling, or to a good friend, a constant in the community, or to a person who, through the essence of their character, or the extraordinary

story of their life, has touched us deeply in some way. Today, in bidding farewell to Francka Kavčič, we say goodbye to someone who meant all of these things and more. The loss of Mama Kavčič is an immense one, to her family, to the Slovenian community and to the Catholic Church. And so, amidst the emotions unleashed by the finality of her death it takes great strength and resolve for us to step back and to otherwise celebrate and smile at the memories of what was a long, rich and at times, extraordinary existence. Today we find the strength, not only to mourn a huge loss, but also to celebrate, with a sincere appreciation, the passing of a monumental life.

As a grandchild of Mama Kavčič, I can say that my ability to celebrate her life in the face of sadness comes from a strength born of a deep connection to family. Of her 9 children, 29 grandchildren and 6 great grandchildren it can be said that for such a large family we are well connected and very supportive of each other. From Fiona, the youngest of Mama Kavčič's great grand children (born just two weeks ago) all the way up to Ivan, her eldest son, there is no lack of will, no weakness, in the soul of her family. It is this solidarity that allows us the courage to celebrate Mama's life, lending continuity to her essence, while still experiencing the pain of our loss. Where does this collective strength come from? Much of it comes directly from the spirit of Mama Kavčič herself, from the example she set in living life with an unwavering will and determination to go on, even in the face of hardship.

This will and determination is nowhere more evident in Mama Kavčič's life, then during the two years, between 1948-50, that she spent as

political prisoner in what was then known as Yugoslavia. (For those of you unfamiliar with this story, Mama Kavčič was taken from her five children, imprisoned for two years and forced to labour by the communists). I speak of this today because she spoke of it so often and when doing so she would almost always utter the following words:

“Če ne bi imela vere, me bi bilo že zdavnaj konec”.

(If I did not have my faith I surely would not have survived).

These words capture the essence of Mama because they articulate her very deep belief in God. On an equal plain of importance to family, was Mama's faith. Of daily importance to her was prayer and morning mass in this very church. Her faith was her sanctuary and her source of strength. It was what sustained her during difficult post war years, through times of change when adjusting to Canada in the 50's, as well as during her more settled family years and, more still, during the final days of her life. She was a devout Catholic and so, along with her late, beloved husband Johan, a model Slovenian. Slovenia and church were, to her, inseparable

entities. To be fully Slovenian meant to follow the faith. To follow the faith meant to be fully Slovenian. Her unwavering faith in the Slovenian heritage was evident in her efforts to instill such values and ideals in her family. Whether by numerous trips to Slovenia, weekly excursions to the farma, or membership in the *Ženska Liga*, she was always proud of her heritage. Both her and Johan found a strong sense of identity in their culture, in their spiritual beliefs and in their family. Traditional. Wonderful. Solid.

So, on this day of farewell we have come together to celebrate a beautiful life, an extraordinary woman, our relative and friend. And, if we have taken anything from the lifelong lessons of Francka Kavčič, this will certainly not be the final gathering of these people that she so loved and cherished. The Slovenian community and culture will continue to thrive, God will remain eternal and her family will always remain connected and strong. These are the ways in which Mama Kavčič's spirit will forever flourish.

“Mama, zmeraj nasmejana, počivajte v miru in lahka naj vam bo Kanadska zemlja.”

Thank you all for listening, and God Bless.

VENETI - KORENINE SLOVENSKEGA NARODA

nadaljevanje s 37. strani

10% prebivalcev prišlo v Alpski prostor zadnjih 3,000 let. Škerbinc pa je nakazal kako je angleški prevod knjige *VENETI: FIRST BUILDERS OF EUROPEAN COMMUNITY* prispeval k spoznanju Venetov, ne samo v Sloveniji, ampak je tudi opozorila tuje raziskovalce na dosežke slovenskih Venetologov.

Ameriški jezikoslovec dr. Bryant-Abraham, ki je tudi poslal svoj referat, je šel celo tako daleč, da je zapisal: “Indeed the high value of the ultra-conservative Slovenian dialects of these inscriptions has the potential of so enhancing the appreciation of Slovenian linguistics that those alpine dialects may yet to come to be collectively hailed as *the mother of Slavic languages* “. Ruski zgodovinar in jezikoslovec, dr. Pavel V. Tulaev je tudi prepričan, da so Veneti predniki Slovanov.

V Mariboru med 2. SVETOVNO KONFERENCO SLOVENSKEGA ZNANSTVENIKOV IN RAZISKOVALCEV, ki sta jo organizirala SSK in Univerza v Mariboru, je bil popoldne 21. septembra posvečen razpravam o Venetih v dvorani Palacij, Ptujski grad. V polni dvorani so sodelovali sledeči:

- prof. Dr. Joško Šavli, Italija: *Veneti med Evropo in Indijo*
 - p. Ivan Tomažič, Avstrija: *Devet tez o slovenski etnogenezi*
 - ing. Jože Škulj and Jagdish C. Sharda, Kanada: *Indo-Slavic genetic and linguistic ties*
 - prof. Dr Pavel V. Tulaev, Rusija: *Izvor Slovanov*
 - Oskar Kogoj, Slovenija: *Umetniški in duhovni izraz Venetov*
 - mag. Lucijan Vuga, Slovenija: *Veneti v luči sodobne teorije continuitye*
 - dr. Edoardo Rubini, Italija: *Običajne pravice v srednjeveških Benetk in socialna struktura Venetov*
 - prof. dr. Mavretič, ZDA: *Predstavitev članka dr. Charles Bryant-Abraham-a: "Razjasnitve in smernice razvoja venetskih študij".*
-

SEZNAM BODOČIH PRIREDITEV

November

- 3 Holiday Gardens - Banket
- 10 Župnija Sv. Gregorija Velikega - Martinovanje
- 10 Sava - Lovski banket
- 10 Lipa Park - Martinovanje
- 10 Večerni Zvon - Banket na Browns Line
- 11 Slovenski Park - Občni zbor
- 17 Slovensko lovsko in rib. Društvo - Banket na Browns Line
- 24 Bled - Lovski banket
- 24 Simon Gregorčič - Banket na Browns Line

December

- 2 Lipa Park - Miklavževanje
- 2 Triglav - Miklavževanje
- 2 Bled - Božičnica
- 9 Župnijsko Kulturno Društvo - Miklavževanje
- 9 Sava - Miklavževanje
- 16 Slovenski Park - Miklavževanje
- 31 Lipa Park - Silvestrovanje
- 31 Bled - Silvestrovanje
- 31 Sava - Silvestrovanje
- 31 Sv. Gregor Veliki - Silvestrovanje
- 31 Triglav - Silvestrovanje

Januar 2002

- 19 Večerni Zvon - Koline

Krek Slovenian Credit Union is now open for business...

...ONLINE!!!

change password

loan payment

account activity

registered list

transfer funds

register a bill

balances

list future bills

delete bill

bill payment

sign off

Members can now meet many of their basic banking needs - seven days a week, 24 hours a day - without leaving the comfort of their own homes.

Krek Slovenian Credit Union enables our members to transfer funds, make payments, check on balances and gather other useful information with the click of a mouse. Just look for the Online Banking icon on our new web site at www.krek.ca. All the information is secure and accurate and can only be accessed with your own password.

This new addition to Krek Slovenian Credit Union's ever-growing list of products and services has another added benefit - it's free!

**KREK SLOVENIAN
CREDIT UNION LTD.**

747 Browns Line, Etobicoke, ON M8W 3V7
Tel: 416.252.6527
www.krek.ca